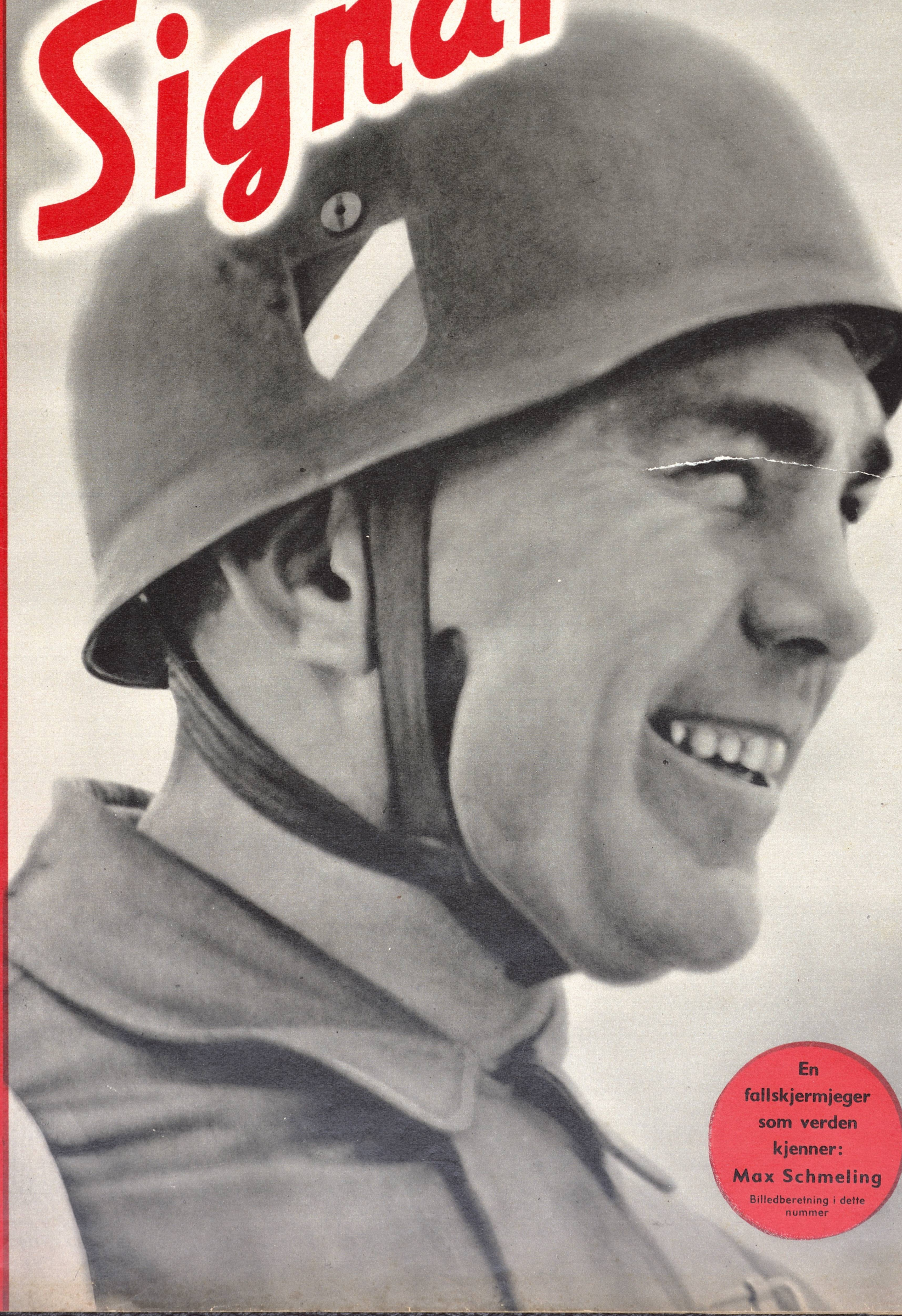
N Nr. 5

SPESIALUTGAVE AV „BERLINER ILLUSTRIERTE ZEITUNG" · 1. MARSNUMMER 1941

Belgia fr. 2.— / Bulgaria lewa 10.— / Danmark 50 øre / Elsaß - Lothringen 25 Pf. / Finnland mk. 4.50 / Frankrike fr. 4.— / Hellas drs. 11 / Italia lire 2.— / Jugoslavia dinar 5.— / Luxemburg 25 Pf. / Nederland 20 cents / Norge 45 øre / Portugal esc. 2.50 / Romania lei 16.— / Sverige 50 øre / Sveits 45 cent / Slovakia kr. 2.50 / Spania ps. 1.50 / Tyrkia piaster 12.— / Ungarn 36 filler / Amerika 10 cents

Signal

Universitetsbiblioteket i Tromsø

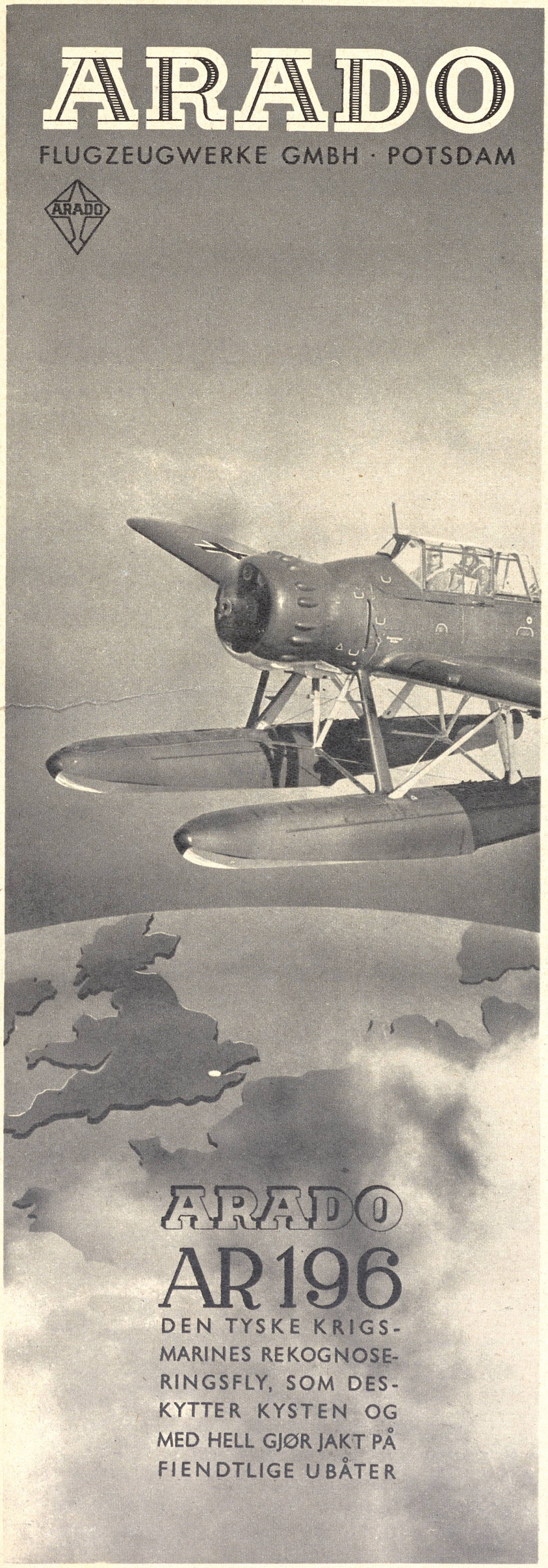

En fallskjermjeger som verden kjenner: Max Schmeling

Billedberetning i dette nummer

ARADO

FLUGZEUGWERKE GMBH · POTSDAM

ARADO

AR 196

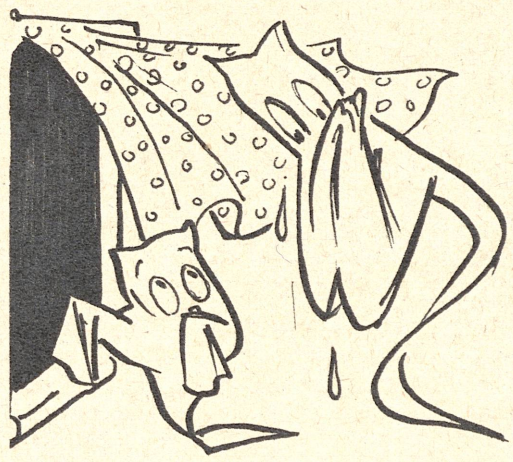
DEN TYSKE KRIGS-MARINES REKOGNOSE-RINGSFLY, SOM DES-KYTTER KYSTEN OG MED HELL GJØR JAKT PÅ FIENDTLIGE UBÅTER

Hemmelig

Beretning fra den femte kolonne

Det er lykkes Signals spesialkorrespondent, som står i den 5. kolonne i England, å lytte til det uvesen som to engelske spøkelser — et gammelt og et ungt — driver på et gammelt slott i England

I spøkelsestimen fra 12 til 1 kommer begge spøkelser til syne. Det unge spøkelse, „young Gloucester", spør det gamle „old Douglas": „Hvorfor brenner det ikke noen lys derute?" Old Douglas: „Vi har erklært Tyskland krig. Disse barbarene er skyld i alt. Men de kan ikke gjøre oss noe."

Young Gloucester: „Når vi har erklært krigen, hvordan kan da tyskerne være skyld i alt?" „Spør ikke så meget, young Gloucester, du er da virkelig et engelsk spøkelse."

Young Gloucester slår på radioen. En vakker melodi lyder. Young Gloucester: „Hvem har komponert denne musikken, old Douglas?" Old Douglas: „Mozart, en tysker." Young Gloucester: „Sa du ikke at de var barbarer, old Douglas?" Old Douglas: „Ta det rolig, young Gloucester, du er da virkelig et engelsk spøkelse."

Flyalarm. Young Gloucester helt forstyrret: „Sa du ikke for litt siden at disse tyskerne ikke kan gjøre oss noe, old Douglas?" Old Douglas: „Vær rolig, young Gloucester, du er da virkelig et engelsk spøkelse."

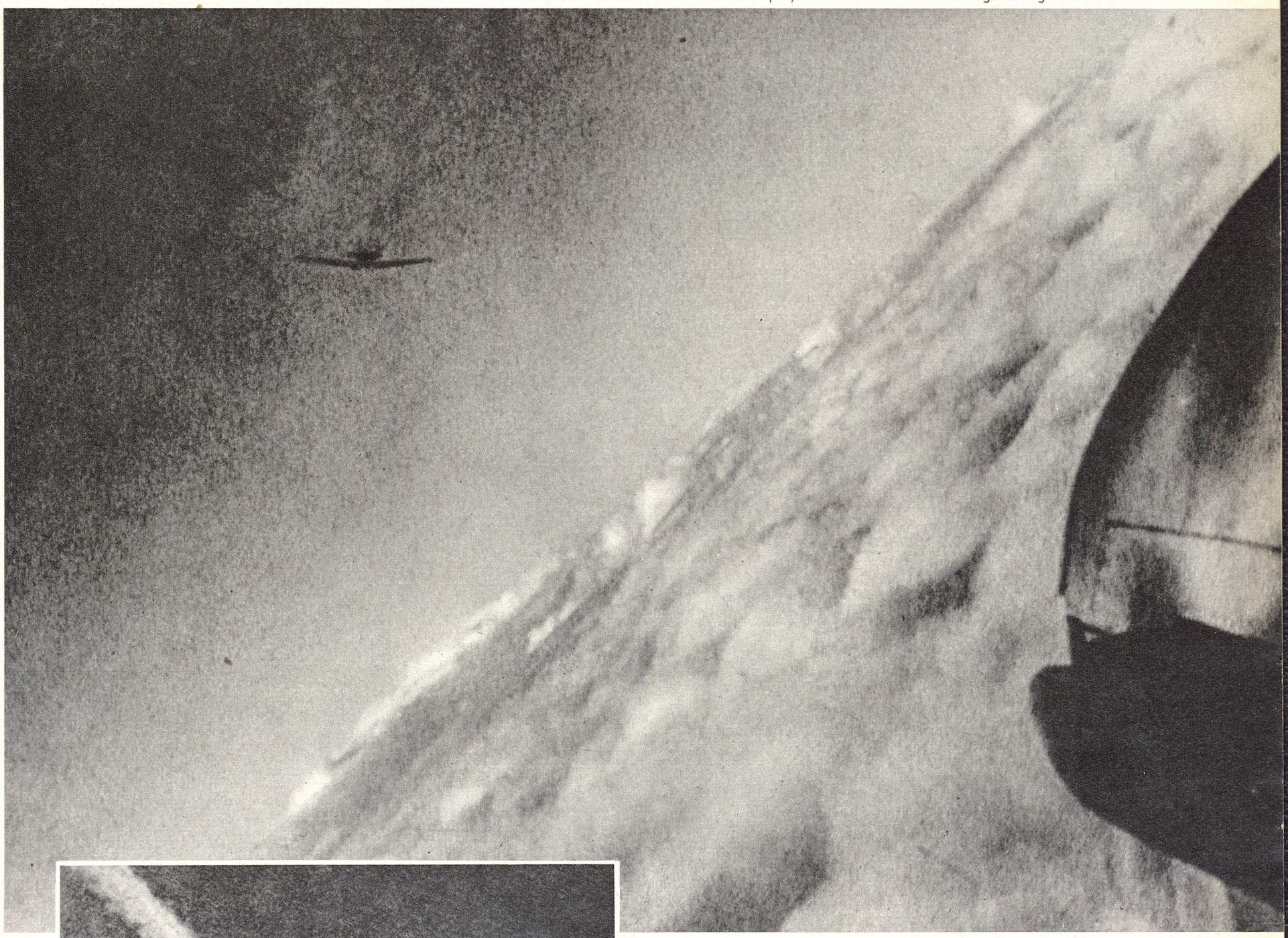
COPYRIGHT 1941 BY DEUTSCHER VERLAG BERLIN

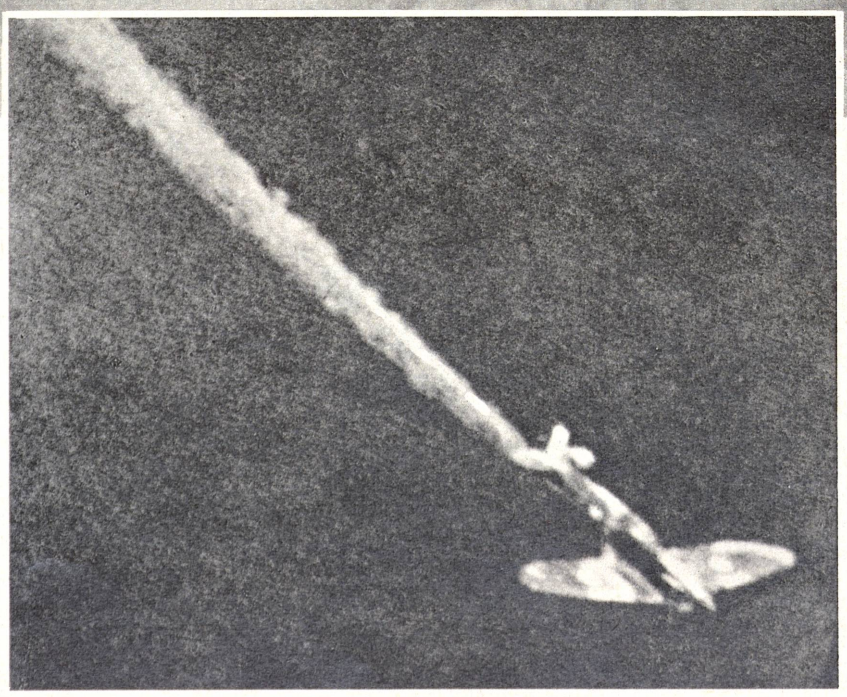
Oberstløitnant Galland skyter med maskingevær og kamera

Hans filmoptagelser fremvises i de tyske ukerevyer

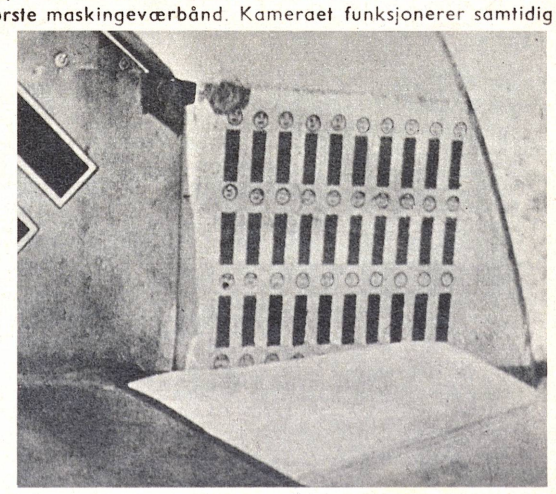
Med den uunnværlige sigar i munnen venter oberstløitnant Galland på førersetet i sitt Messerschmitt-fly på startsignalet. Snart vil han lukke hetten til. Noen minutter senere vil han være i høidene på jakt mot fienden med maskingevær og kamera

Hva hans kamera brakte med sig hjem. Under venstre vinge på Messerschmitt-flyet er der bygget inn et kamera. Det betjenes samtidig med maskingeværet. Hver avskutt kule betyr et eksponert bilde. Oberstløitnant Galland har støtt på en Spitfire og skyter av det første maskingeværbånd. Kameraet funksjonerer samtidig

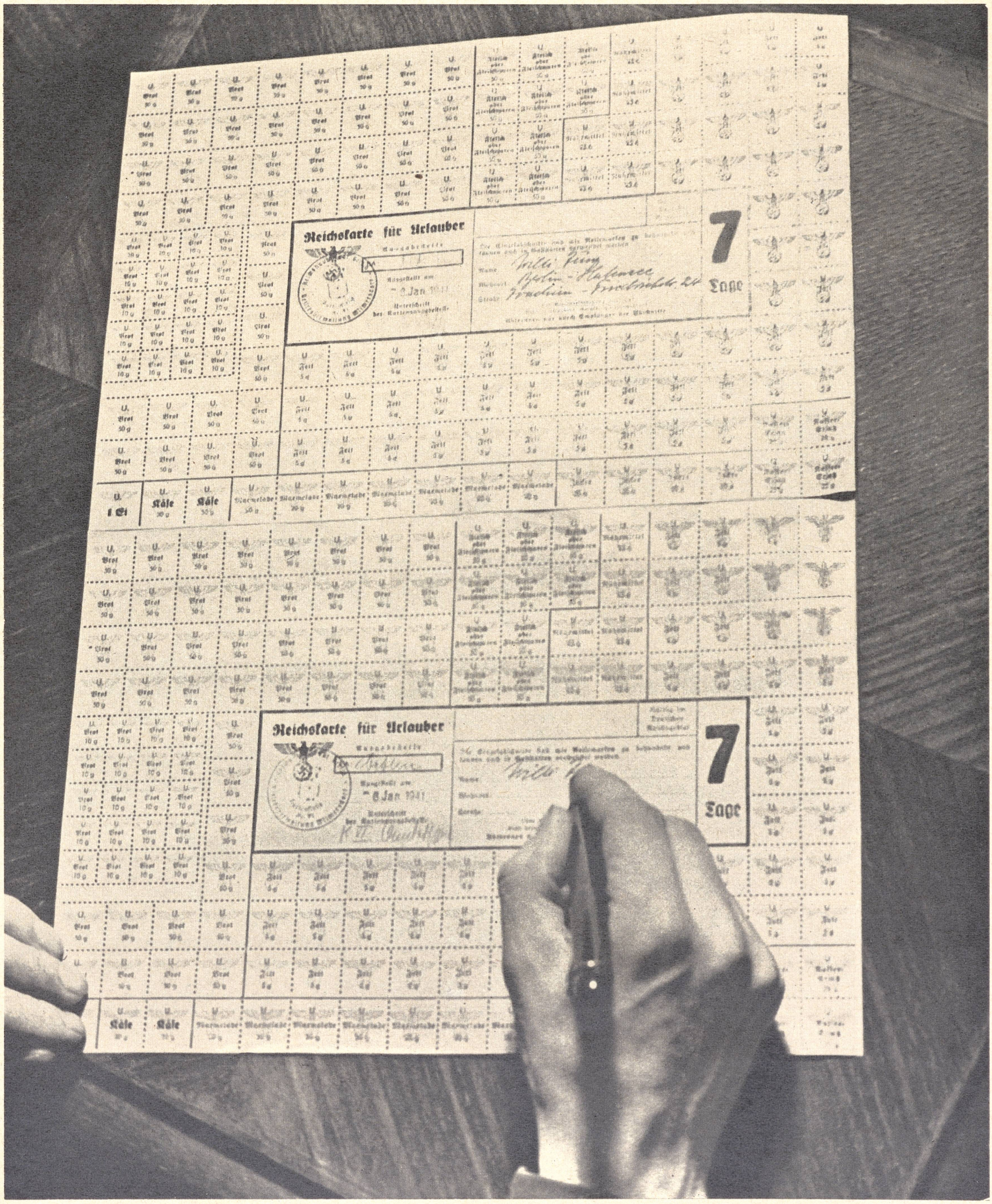
Slutten. Kampen var kort. Mot Gallands kamptaktikk hjelper ingen krumspring. Messerschmitt-flyet jager ennu en gang efter den nedstyrtende Spitfire. Et siste skudd fra maskingeværet.. og dermed også en siste filmoptagelse

Oberstløitnant Gallands seierstegn. Ennu en strek er kommet til

Hva har en soldat bruk for når han har permisjon?

Permisjonskort, forpleiningspenger og en marsjrasjon er det som en permittert soldat først og fremst har bruk for. Hans marsjrasjon er rikelig og består for det meste av $^1/_2$ kilo pølse, $^1/_2$ kilo flesk og et brød. Dessuten får han mat på jernbanestasjonene. Han har altså som regel noe tilovers av sin rasjon når han kommer hjem.

1. Et rasjoneringskort

På det rasjoneringskontor som utleverer kort på levnedsmidler blir permitterte soldater ekspedert først. For en permisjon på 14 dager får han utlevert kort for omtrent 5 kilo brød og kaker, 1 kilo kjøtt, $^1/_2$ kilo smør, $^1/_2$ kilo makkaroni og gryn etc., $^1{}_2$ pund marmelade, $^1/_2$ pund belgfrukter, 400 gr. sukker, 200 gr. kaffesurrogat, 60 gr. kaffe, 25 gr. te, 125 gr. nøtter, 125 gr. sjokolade, 2 egg og 4 porsjoner ost, såpe, barbersåpe og såpepulver. Med denne kortbunt iler han . . .

2. Moren

. . . til sin mor, som naturligvis lik alle mødre, hadde det på følelsen, at hennes kjære gutt nok vilde komme idag. Han skal naturligvis bo hos henne. Så stiller han vekk oppakningen og går til . . .

3. Vennen

. . . sin tidligere arbeidsplass, hvor han møter en venn som har fått en lengere permisjon fra militærtjenesten, da hans firma, et arkitektkontor, har fått krigsviktige opdrag å utføre

4. Forloveden

Som mange kvinner i Tyskland der ikke har barn, arbeider også soldatens forlovede I en krigsviktig bedrift. Men så lenge soldaten har permisjon, vil også hun få ferie

Det er tre følelsessfærer som berører hverandre i enhver ung manns liv, nemlig morskjærligheten, vennskapsfølelsen samt kjærligheten til en pikelill. Av de følelses-verdier som strømmer til ham fra disse sfærer, henter så å si soldaten den næring han har bruk for til sitt sjeleliv. Brevene fra moren, vennen og kjæresten utgjør hans kostbareste eie, som han gjemmer dypt i sin ryggsekk. Soldaterlivet idag er noe ganske annet enn det liv som landsknektene førte i tidligere århundrer. Hæravdelingen var den gang disse leietroppers hjem; der hvor troppen opholdt sig, der var også soldatens hjem. Idag fører soldaten, hvor han enn er, hjemmet med sig i tankene. Han er ingen leid soldat, men en som utfører sitt hjemsteds opdrag, en fedrelandets sønn, som drar ut i fremmede land bare for å kunne vende tilbake til sitt hjemland igjen.

Den unge soldats tanker kan stadig bevege sig i de tre beslektede sfærer av morskjærlighet, vennskap og elskov, fordi det moderne organiserte feltpostvesen stadig vedlikeholder forbindelsen med hjemmets følelsesverden.

Hver tysk soldat har krav på permisjon og troppeførerne søker også i krigstid å la soldaten få denne ferie, som han egentlig bare har krav på i fredstid. Når soldaten kommer på ferie så trer han fra sine dagdrømmer atter inn i de tre livssfærers virkelighet. Han holder atter moren, vennen og kjæresten i sine armer og vender beroliget tilbake til sin hårde plikt.

Da går alt av sig selv:

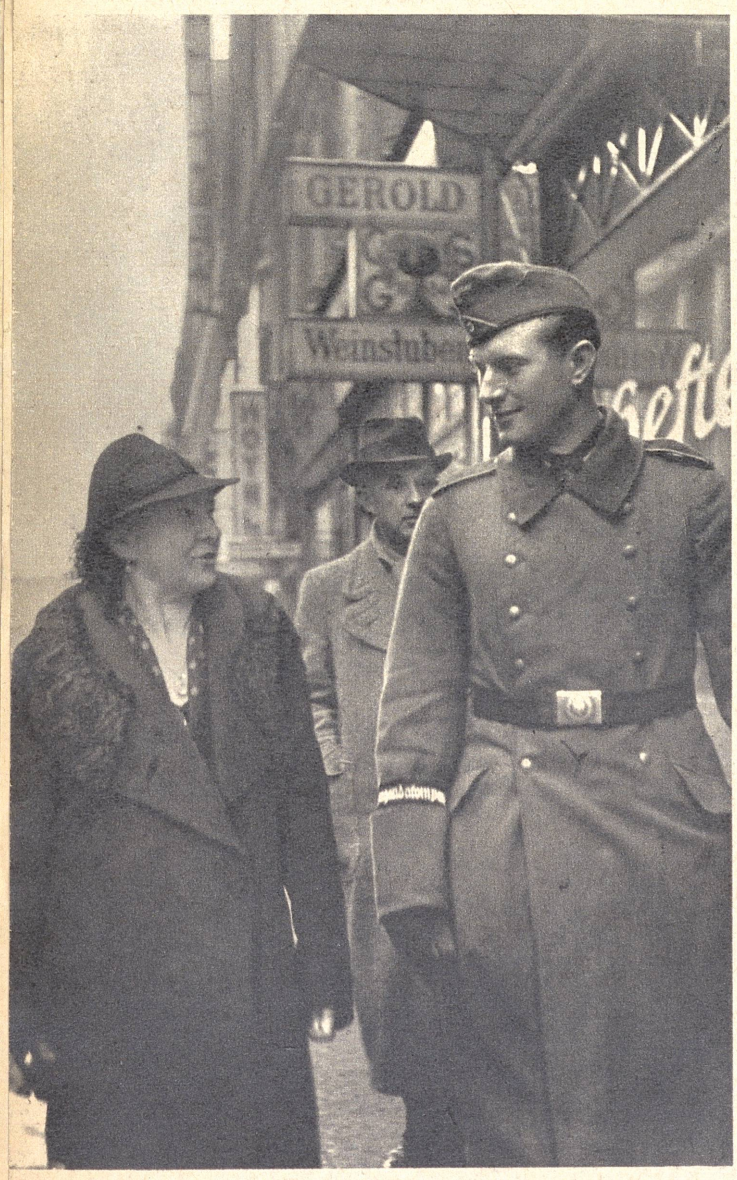

Hjemme hos moren forvandler den barske krieger sig til en liten baby igjen. Akkurat som i barneårene leker han i badekarret med såpe og svamp, for derefter, frisk og oplagt . . .

Hjemme hos moren:

Hos „sin" kjøpmann presenterer hun sønnen, som hun allerede så ofte har snakket om. Ekspeditrisene er elskverdige og ser igjennem fingrene med litt av hvert, og gir moren allerede idag den kyllingen, som hun egentlig først skulde hatt om fjorten dager

. . . å ledsage moren ved hennes innkjøp. Hun går stolt ved siden av den store gutten og forteller ham hvorledes det går på hjemstedet

Sammen med sin venn:

Efter kontortid tar soldaten og hans venn sig en tur gjennem Berlin. Her ved den ubeskadigede Potsdamer jernbanestasjon kan soldaten med egne øine overbevise sig om hvor lite man kan stole på de engelske piloters beretninger

Den første forandring på livet i Berlin merker den permitterte i sin stamkneipe. Utelivet om kvelden konsentrerer sig om noen få timer. Klokken 8 om aftenen . . .

. . . var lokalet ennu ganske tomt, men klokken 10 finnes der ikke en ledig stol. Ved ½11-tiden derimot . . .

. . . er de fleste gjester allerede gått. Tidligere begynte livet i Berlin først på denne tid, men nu kl. 11 . . .

. . . er soldaten og hans venn de siste. For dem går tre timer i en fart, for de har jo så meget å fortelle hverandre

Under hjemturen gjennem det mørklagte Berlin oplever soldaten sin neste overraskelse. Han ser sin fødeby bare i månelys og finner den for første gang romantisk

Den neste dag fører vennen ham til Berliner Sportspalass og her ser soldaten den neste forandring på livet i Berlin. Forestillingene på varietéer og teatre samt opvisningene på skøitebanene begynner allerede om eftermiddagen

Den største del av permisjonen tilbringer han naturligvis sammen med sin forlovede. Hun fører soldaten, som så lenge kun har vært sammen med mannfolk, tilbake til kvinnenes verden. Mens de står foran utstillingsvinduet til en Berliner motesalon forteller hun ham om de små sorger som enhver kvinne har med sitt kleskort for tiden

Forloveden blir fotografert. På den måte lærer kameratene henne å kjenne og på samme tid ser de at Seierssøilen ennu er ubeskadiget

Sammen med sin forlovede:

Alt dette uten kort. I foajéene i Berlins teatre kan man i pausene innta små forfriskninger som hummersalat o. l. uten å avgi merker

Den internasjonale varieté er også i full sving. Opvisningene i Berliner Scala er også nu på samme berømte høie nivå som før krigen

Hjemover om natten i den huskende og mørklagte buss. Det er bare få berlinere som er underveis på denne tid. Men det passer utmerket for disse to, de er så lykkelige som om de allerede satt i bryllupsvognen . . .

SLUTT

„Flammer som bryter enhver motstand“

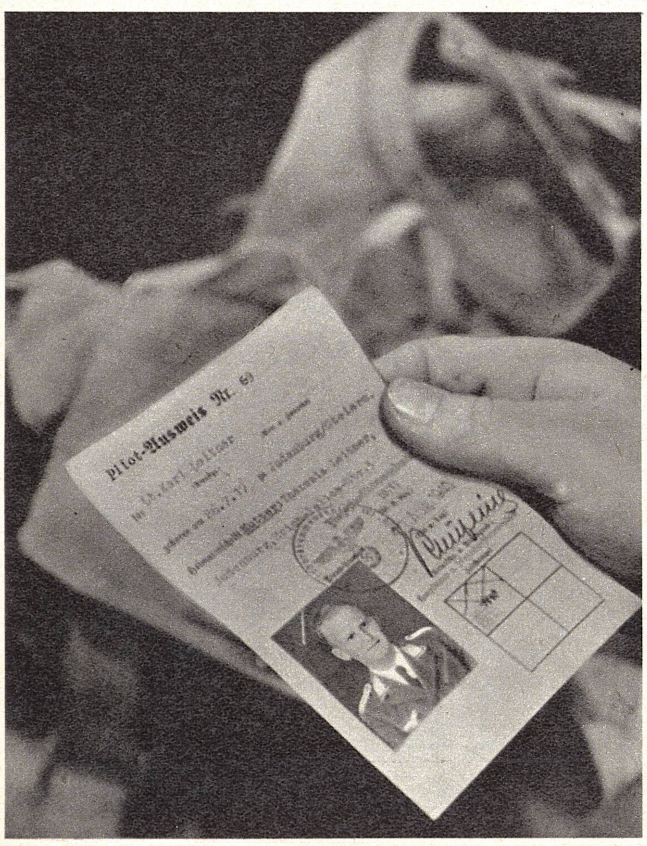
I Malancourt-skogen ved Verdun begynte den 26. februar 1915 det første angrep med tysk flammekaster. Den hatte en uanet virkning. Fienden som inntil da hadde holdt sitt avsnitt med overordentlig seighet, rømte i vill flukt stillingene i 6000 meters dybde! Verdenskrigens 50 mann sterke 1. flammekasteravdeling, som hadde hevdet sig meget godt i stillingskrigen, blev snart forsterket til en bataljon, senere til et regiment. Flammekasternes rekkevidde var 25—30 meter. Innholdet på 10 liter olje strakk til for nesten 20 flammestøt. Av 1. flammekasterregiments 653 kamper under verdenskrigen hadde 80 % suksess. Den stortyske forsvarsmakt har fullkommengjort verdenskrigen flammekaster og særlig anvendt den under inntagelsen av befestede stillinger. Billedene viser et nattlig flammekaster-angrep på en bunker

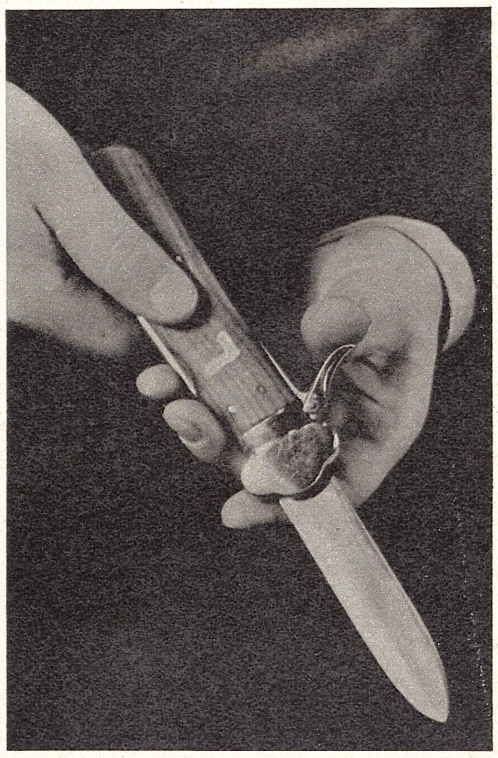

Hva flyveren tar med på toktet mot fienden . . .

Flyverkortet. Det er det eneste skrevne som flyveren tar med sig på toktet mot fienden. Navn, tjenestegrad og adressen til de nærmeste pårørende er optegnet der — oplysninger som ikke inneholder noe angående flyplassens beliggenhet eller navnet på hans eskadre

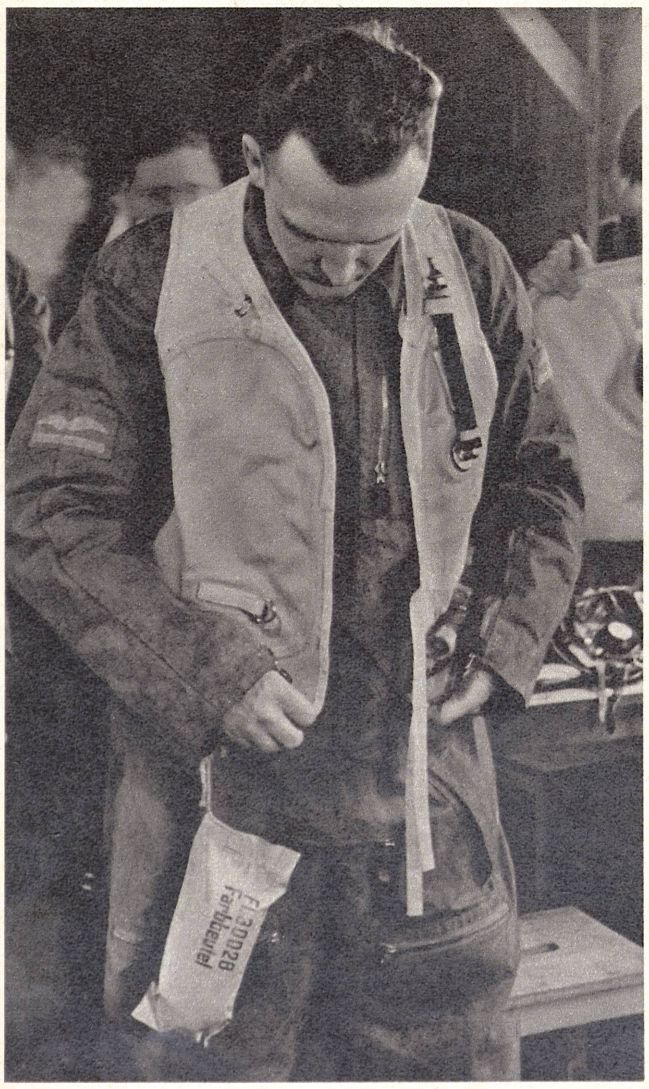

En kniv. Knivbladet er alltid åpent. Under utsprang med fallskjerm kunde snorene komme i ugreie. Et hurtig snitt kan da bety livet for flyveren

Svømmevesten. Den blir blåst op gjennem et munnstykke som nåes lett med leppene og er da overordentlig bæredyktig

Halsduk i eskadrens farver. Den er flyverens uadskillelige ledsager. Det eksisterer ingen forordning om at en halsduk må bæres, men den er varm og chic, og derfor har hver flyver en

Farveposen. Den inneholder et skarpt grønt farvestoff som under en nødlanding på havet blir rystet ut i vannet. Det brer sig hurtig til en kjempeflekk som kan sees av besetningene på redningsflyene

Den obligatoriske rasjon. Posen inneholder kavringer og sjokolade. Også den lille forbinningspakken med presset molltøi blir stuvet ned i lommene på flyverdrakten

Til slutt: fallskjermen. „Luftens redningsbelte" blir spent fast over drakt og svømmevest. Enhver gjenstand som flyvere må ha med sig, kan han rekke i en håndvending. Han er klar til start!

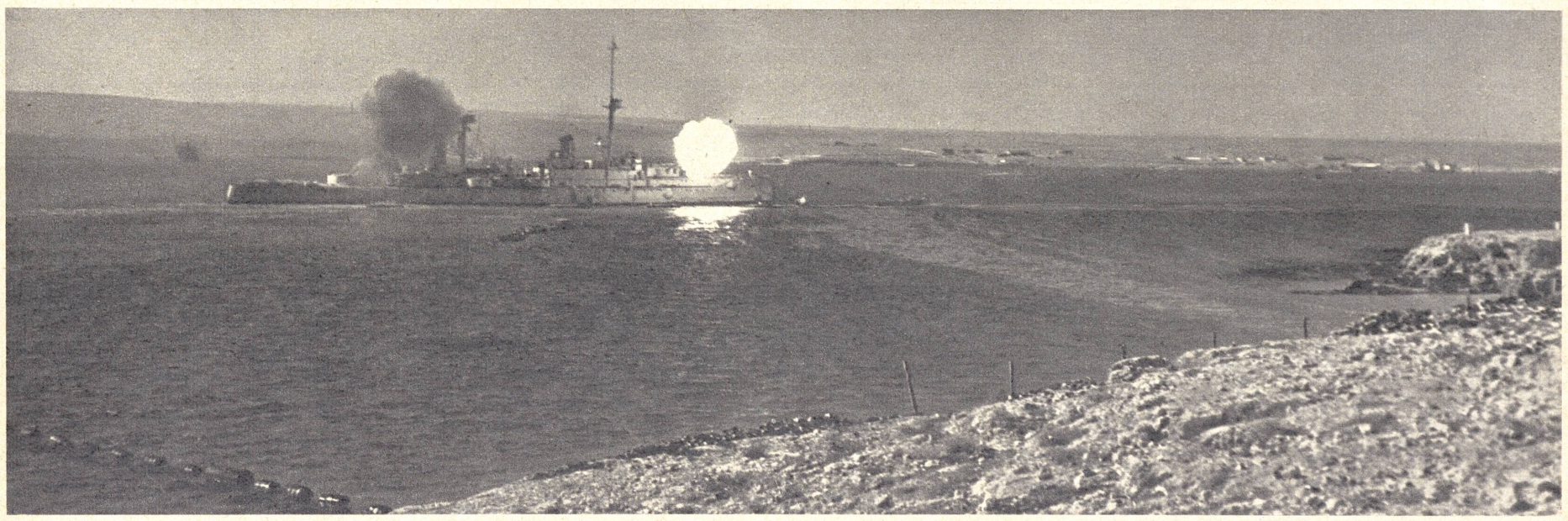
. . . og . . .

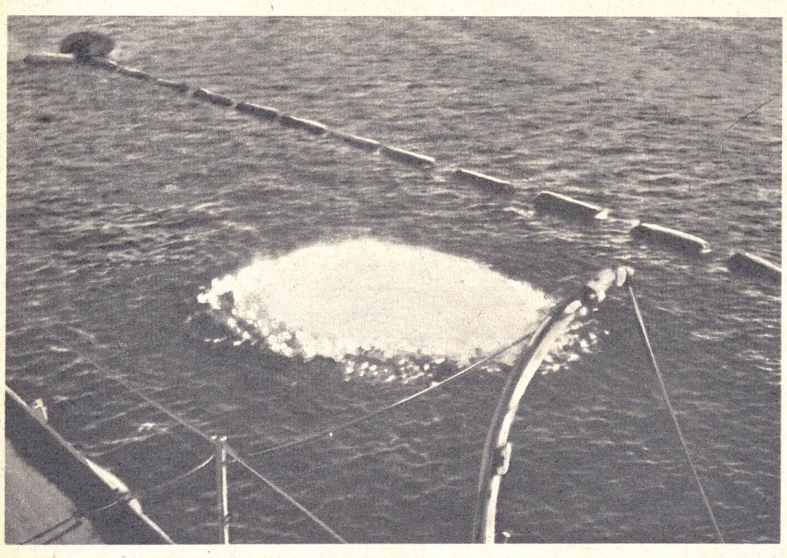
. . . hva han lar bli igjen hjemme!

Ting, som kan røpe noe til fienden: Lønningsbok, billetter til frontteatret, brev fra kamerater, personlige papirer. Dersom flyveren er så uheldig å komme i fangenskap, kan den fiendtlige efterretningstjeneste hurtig fastslå til hvilken troppeavdeling flyveren hører, hvor hans flyplass ligger og på hvilket sted kameratene hans ligger i kvarter. Derfor lar flyveren alle disse ting ligge igjen før han drar på tokt. De blir opbevart for ham i en konvolutt til han kommer tilbake igjen

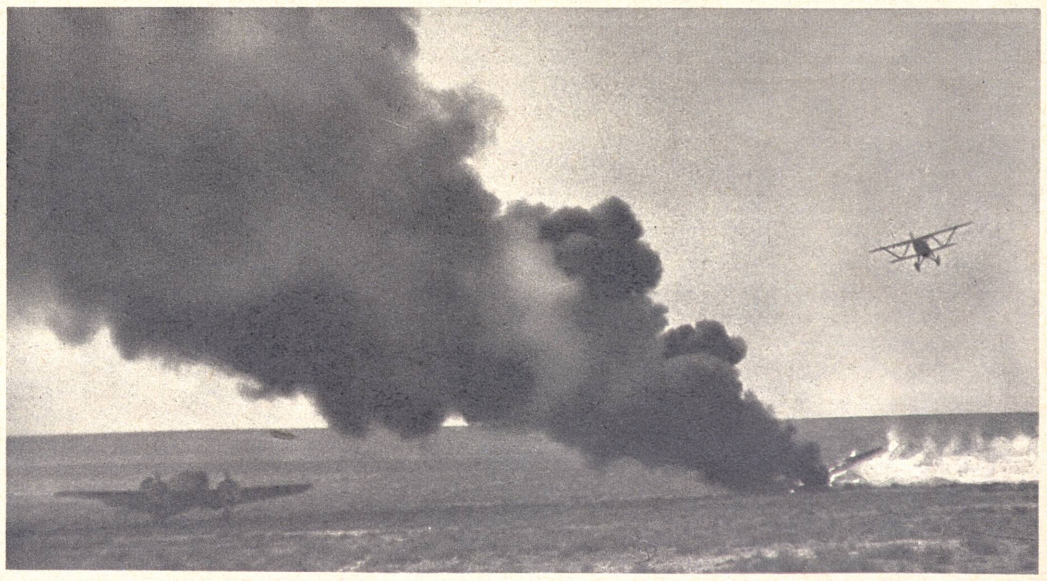
Fra kampen i Cyrenaika

En italiensk krysser i kamp Krigsskibet beskyter engelske stillinger ved Bardia, hvor den italienske besetning under general Bergonzoli, efter en ukelang heltemodig motstand, måtte vike for de britiske troppers overmakt

En britisk flyverbombe forfeilte sitt mål . . . Den falt i sjøen like ved skibet. Den gjorde heller ikke noen skade på det stålnett som skulde beskytte det italienske krigsskib mot torpedoer

Fiat-jagere i kamp! En sort røksky stiger skrått tilværs. Den stammer fra et britisk aeroplan som er blitt skutt i brann av et italiensk jagerfly

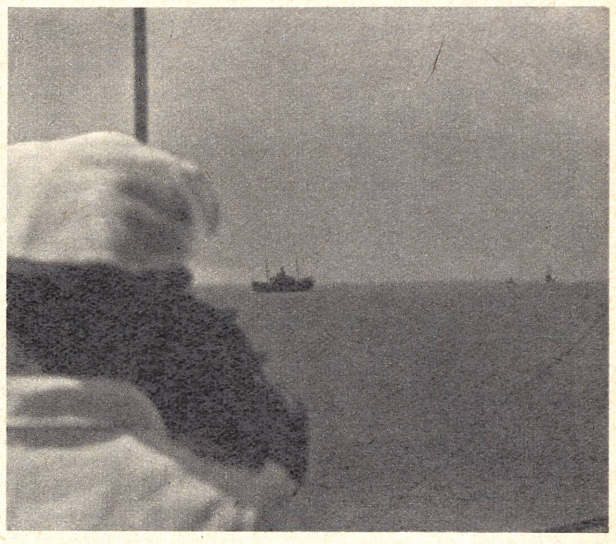

En bombe slår ned like ved . . . men forsvaret skyter videre! Et billede fra kampene i Cyrenaika: italienske soldater, som under fremrykningen til sine stillinger er blitt overrasket av et britisk kampfly, er sprunget i full dekning. Spredt fordelt i terrenget, slik som ordren lyder, avventer de flyverangrepet med kroppen presset mot jorden. En soldat fyrer med maskingeværet sitt uten å bekymre sig om eksplosjonen og den fare som flyets skytevåpen er for ham. En kamerat hjelper ham ved å støtte maskingeværet med foten

Pølse istedenfor Chianti!

EN ITALIENSK UBÅT KOMMER TILBAKE FRA FIENDETOKT

Foto: Pk. Uetrecht

En gammel sperrebryter går i forveien
Den er dyptgående og skal således beskytte ubåten mot miner, som ikke er blitt opfanget av tyske minesøkerapparater. Flotiljesjefen angir sine skib den kurs ad hvilken ubåten skal føres inn

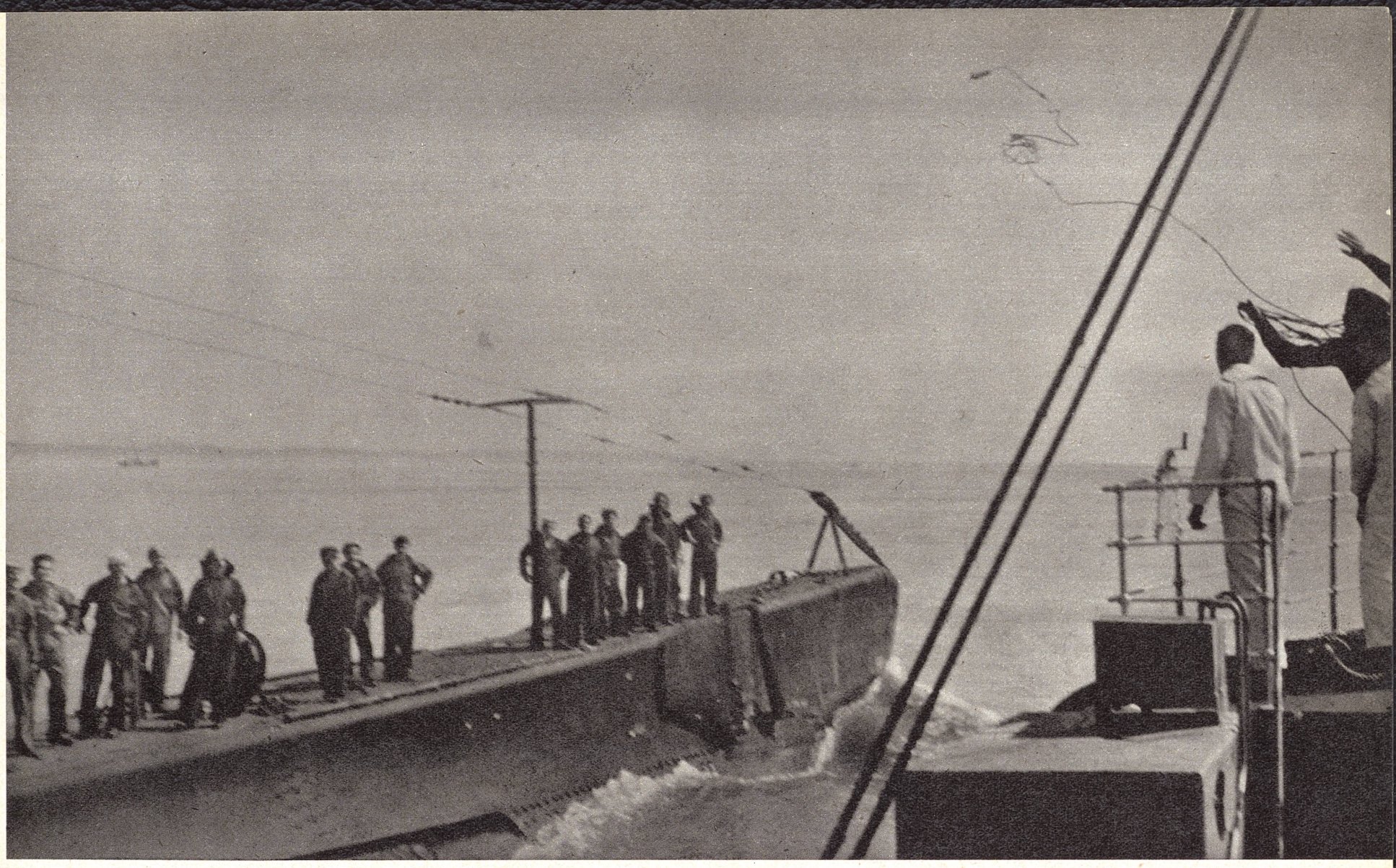
Fotografert gjennem peileapparatet på en tysk minesøker: En italiensk ubåt dukker op!
På et eller annet avtalt sted i Atlanterhavet dukker den italienske båt op i grålysningen. En tysk minesøker-flotilje har fått i opdrag å føre den sikkert i havn. Flere ukers fiendetokter har ubåten bak sig. Den siste torpedo har for lenge siden forlatt torpedorøret, dekkskanonens siste granat er avskutt, og provianten er det også slutt på

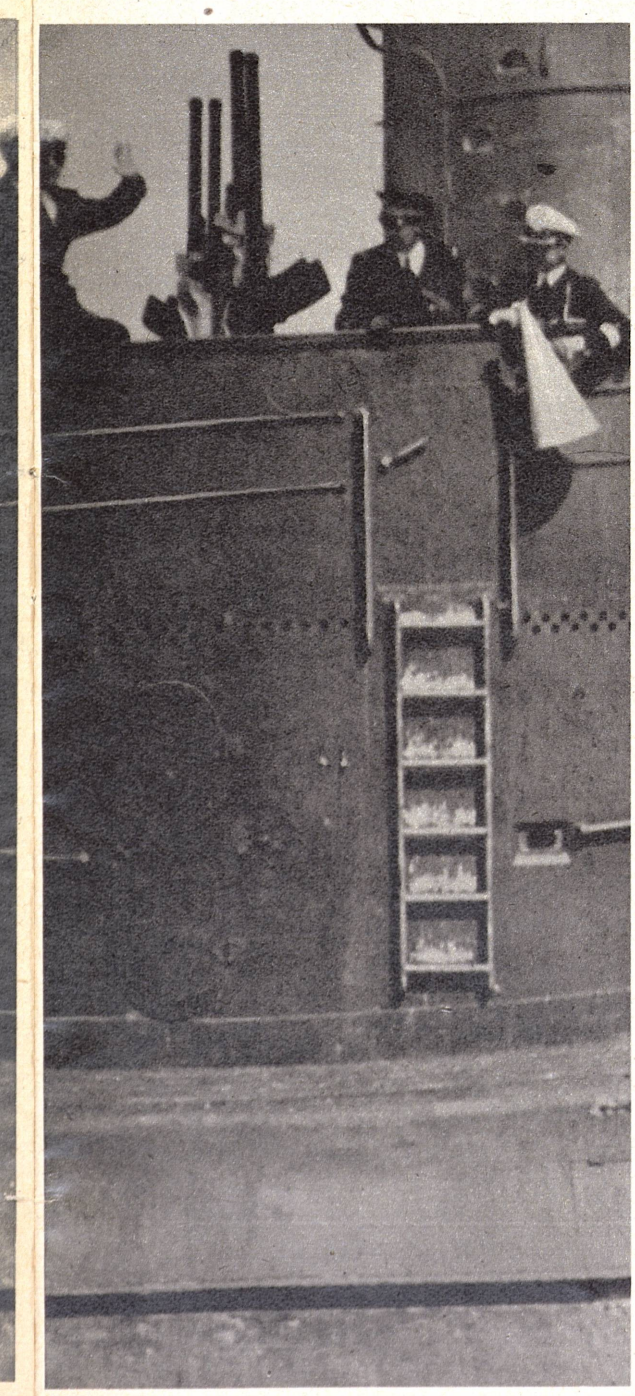
„Vi går op mot vinden! Hold farten!" Kommandantens båt opfanger et flaggsignal fra den italienske båt: „Provianten opbrukt. Har dere noe til oss?" — „Vi går op mot vinden! Hold farten!" blir det signalisert tilbake. Så løper ubåten op på siden og . . .

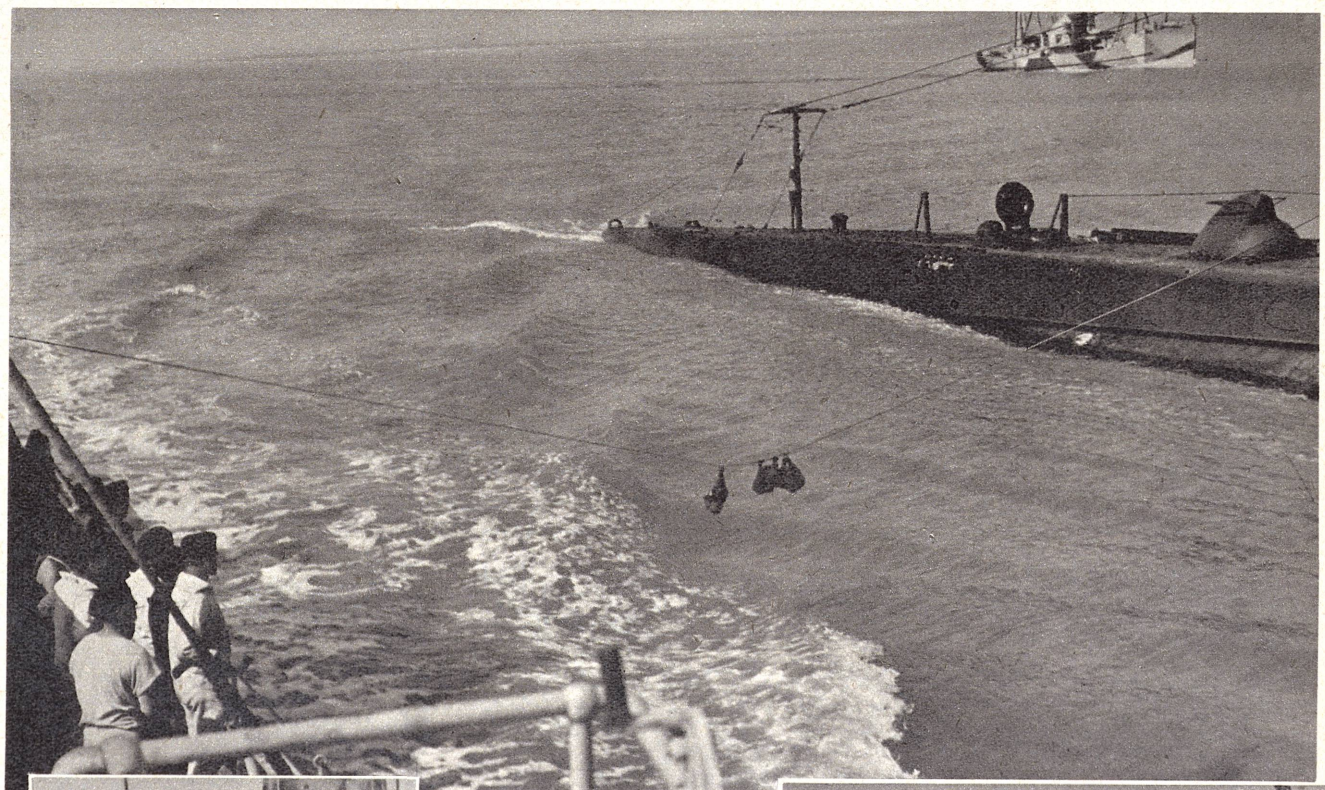

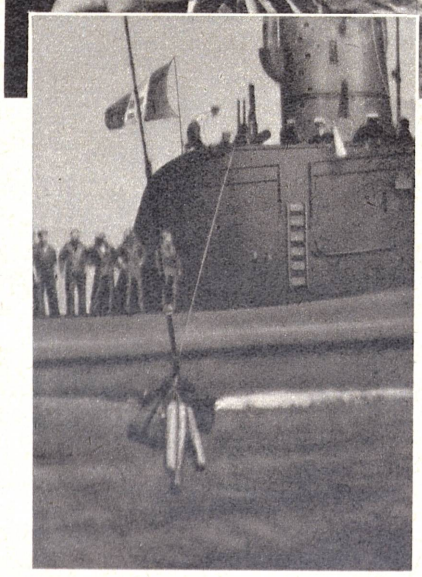
. . . brød blir kastet over fra båt til båt! Ubåten og minesøkeren løper nu på samme linje. Tyske sjømannsnever kaster brød over, italienske sjømannsnever griper det, men da et brød faller i vannet, roper Kommandanten: „Vi gjør det på en annen måte!"

Fra baugen på den tyske båten suser et tau over til de italienske kamerater . . .
Første gang mislykkes kastet. Men allerede ved annet kast kan ubåtmennene gripe tauet og gjøre det fast ved tårnet.

Ofte strammes tauet . . .
og hver gang vandrer poser med matvarer fra den tyske til den italienske båt

Når pølsene ikke passer inn i posene . . .
blir de i en håndvending bundet fast utenpå, en fornøielig frakt, nærende og høist velkommen! Posene kommer aldri tomme tilbake:

Chiantivin er takkegaven!
Den tyske kommandant skåler kameratslig over til ubåten, som nu fortsetter farten mot havn sammen med flotiljen. „På deres velgående! Og fortsatt heldige tokter!"

Hjem igjen til Frankrike!

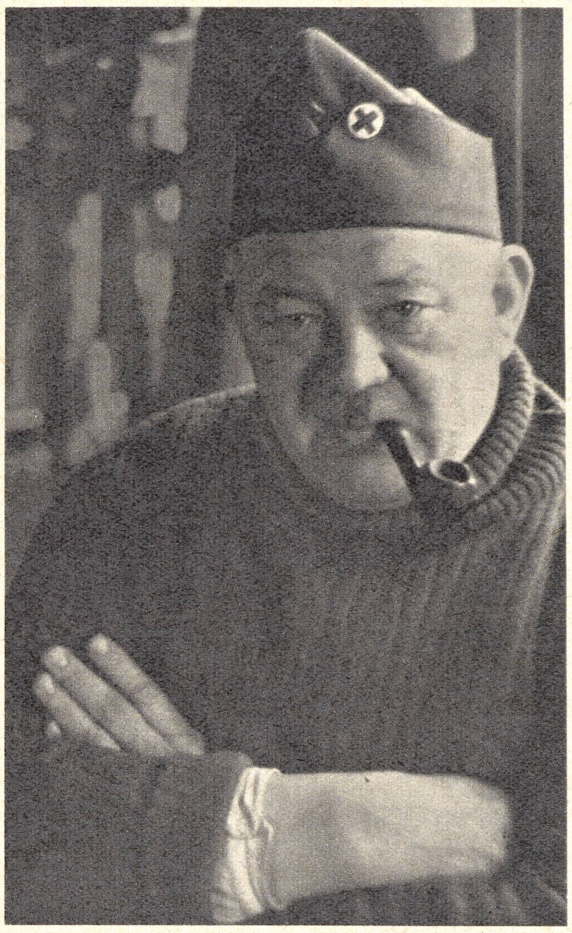
Franske fanger vender hjem

Stadig befordrer det tyske rike sårede franske fanger hjem, efterat de ved omhyggelig pleie i Tysklands lasaretter har fått helbredet sine sår. Disse fanger anerkjenner med takknemlighet den gode behandling og den omhyggelige omsorg som de i Riket har vært gjenstand for fra lægenes side. Vår beretning forteller om noen enkeltes skjebne

Sersjant René Michelot, 27 år, profesjonell fotballspiller fra Dompierre, på bildet ovenfor, forteller:

„Det 31. franske infanteriregiment, som jeg tilhørte, lå fra september til april ved Saargrensen ved Forbach. I mars blev jeg såret under en forpostfektning, et skudd i låret som generte mig meget også efterat det var læget. Til tross herfor kom jeg tilbake til troppen som „friskmeldt". — Vi kom snart derefter til Ardennene og så til Champagne. Den 9. juni blir regimentet vårt angrepet av tyske bombefly ved Berry-au-Bac i nærheten av Reims. Jeg er plutselig kommet til en helt annen avdeling, da en av våre løitnanter kommer, gir mig en melding og sier: „Heng i, få tak i obersten vår og bring ham meldingen!" Jeg springer op i speidervognen min og kjører i vei mot den lille skogen i nærheten av Coulonges, hvor obersten skal være. Jeg søker overalt, men finner ham ikke. Kanskje er han allerede tatt til fange? Jeg kjører videre gjennem skogen og hører plutselig motordur. Ca. 30 tyske soldater kommer kjørende på en lastebil. De har allerede opdaget mig, hopper av vognen og — jeg blev tatt til fange. De tok mig med på lastebilen til Marne, deres stabssersjant ga mig sigaretter og brød og om kvelden også suppe... Senere blev så benet mitt endelig riktig behandlet i et tysk krigsfangelasarett. Men spille fotball kan jeg ikke mer."

Sanitetskaptein Jean d'Halluin, 53 år, læge fra Lallaing ved Douai, på bildet ovenfor, forteller:

„Som læge av 2. reserve var jeg, da den tyske offensiv begynte, overlæge ved pionérdepotet i Arras. Vi pleide til å begynne med bare våre syke, og derefter sårede som kom fra fronten. Plutselig het det: Retrett! Forbindelsesveiene til vårt først beordrede mål Abbeville er allerede avskåret. Altså til Boulogne, til skibene! Veien er imidlertid sperret av kjøretøier og kolonner av alle slags, og jeg kommer bare noen få kilometer avgårde med vognen min. De fleste broer er allerede sprengt i luften av englenderne — det er en forferdelig tur. Til slutt får jeg plass på en av artilleriets lastebiler. I Boulogne hersker der den samme forvirring. Der finnes ikke skib til å ta ombord alle disse sammenveltede troppemasser. Og tyskerne inneslutter oss allerede i Boulogne. Sitadellet kapitulerer. Jeg behandlet så franske og engelske fanger i Hôpital Mariette i Boulogne. Da lasarettet vårt blev opløst, kom jeg til Tyskland, og til slutt til Østpreussen, hvor vi alene til behandlingen av krigsfangene hadde til vår rådighet ti franske læger og en tannlæge. Jeg kan bare si at våre syke og sårede fikk utmerket god mat og gjennem de tyske sanitetsoffiserer hadde de en lægehjelp og pleie som ikke kunde være bedre.

Panservognkjører Louis d'Halluin, født i Flandern, forteller om da han blev såret og tatt til fange:

„I august 1939 byttet jeg min stilling som juridisk sakkyndig for forsikringsvesen i Lille med våpenhåndverket. Jeg kom til panserregiment 509. Jeg hadde stiftet bekjentskap med dette våpen allerede i 1920—21 i Marokko ved et motorisert maskingeværkompani og en panserformasjon. Nu kjørte jeg altså en 35 tonns tank, til å begynne med en noe uvant sak, men snart hadde vi innlevd oss og lå i måneder i Vogesene. Der var det også at vi i slutten av mai 1940 fikk vår ilddåp under et sammenstøt med tyske panservogner. Syv dager igjennem var vi satt inn, panservogn mot panservogn, men de drev oss stadig tilbake. Da blev vi plutselig trukket tilbake, innskibet og på ny satt inn ved Oise-kanalen i nærheten av Origny-Ste.-Benoîte.

Det er den 17. mai. Vi står direkte ved Oisekanalen, tyskerne har allerede gått over Oise — vi skal drive dem tilbake. Marsjordren kommer, rykkevis og skakende starter min panservogn. Neppe er de første skudd avfyrt, da — et hårdt metallisk slag, i samme øieblikk flammer det op, det braker, og en kjempeflamme slår op i vognen — jeg er helt blindet. Tankene står stille, i blinde føler jeg mig frem til luken ved siden av mig, presser mig ut, blod flyter

Selvfølgelig er lasarettoget, som bringer dem hjem, forsynt med det mest moderne lægeutstyr

Grensen mellem Tyskland og Sveits er nådd. Her blir transporten overtatt av de sveitsiske myndigheter og ført videre til Frankrike

Lasarettoget, som skal bringe dem hjem, er kjørt frem. De franske fanger som er kommet sig av sine sår, stiger inn i toget

ned over mitt røksvertede ansikt, høire hånden min brenner som ild. Ennu en av vår besetning er krøpet ut, med den venstre arm i filler. De andre tre må være blitt drept øieblikkelig. En fulltreffer fra antitankskyts . . .

I løpet av to minutter er tyskerne der. Røde Kors-hjelpere tar sig straks av mig, vasker blod- og skittskorper ut av øinene og ansiktet på mig. Nu kan jeg i det minste se igjen med det venstre øie, på det høire er jeg ennu blendet. Bak mig står min 35-tonner i lys lue, flammene slår ut av alle luker. Røde Kors-hjelperne gir mig kognak, og forbinder omhyggelig hånden min. På forbindingsplassen som man kjører oss til, må min kamerats ødelagte arm amputeres. Derefter bringer man oss i biler til Luxemburg. I Trier kommer vi i pleie i et lasarett for krigsfanger. Ennu to ganger blir jeg sendt til spesialbehandling av en øienlæge. Jeg kan bare uttale det beste om den tyske sanitetstjenestes omhyggelige og vennlige behandling".

Hans bensår er så alvorlig at det ikke kunde kureres helt. En tysk Røde Kors-hjelper bærer ham omsorgsfullt på ryggen inn i toget

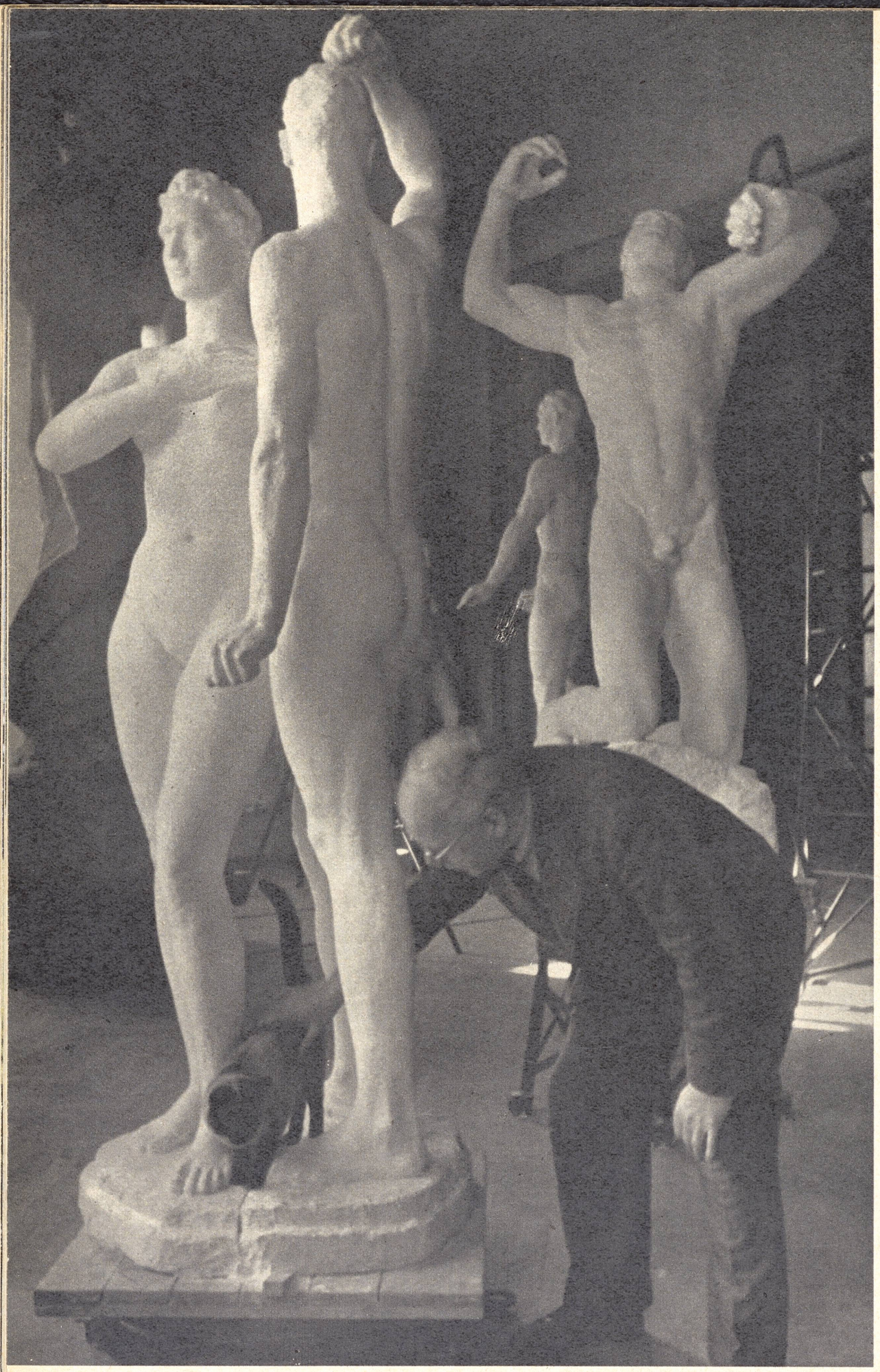
DEN SIKRE *smak*

I alle tider har moten vært et uttrykk for en kvinnes lengsel efter skjønnhet. På samme tid er den et smaksanliggende for dem som „lager" moten og likeledes for damene selv. Goethe sa engang at smak var „en viss almindelig bedømmelse av det gode og det dårlige, det middelmådige og det tillatelige." Man kan også anvende denne mesters ord for alle livets spørsmål på moten. Mote er hvad som blir funnet for godt, pent, men også for tillatelig i damenes klededrakt.

Inntil nu var Paris verdens øie for moten, men det klare blikk til motekunstnerne ved Seinen blev ved pund og dollar blendet for det som virkelig var godt, pent og tillatelig. En bekjent utenlandsk kjenner av den internasjonale mote sa allerede for fem år siden: „Først Berlin gjør parisermoten brukbar for damen med virkelig smak." Idag spiller Berlin en ennu større rolle som europeisk motesentrum. Ikke bare som følge av krigen, også i den naturnødvendige fortsettelse av motens og kulturens utvikling overhodet, har Berlin gått den foreskrevne vei; å skape den europeiske mote i bevisstheten om den gode smak og om hvad man kan.

„Berliner Modelle GmbH", en på et idealt grunnlag dannet sammenslutning av Berlins modellskapere, omfatter de dyktigste kunstnere og praktikere på kulturens område. Fra ideen om stoffet og linjene til den ferdige modell garanterer „Berliner Modelle" for „den sikre smak", hvilket alene kan skape en virkelig pen mote, der nu allerede i utlandet er anerkjent som toneangivende.

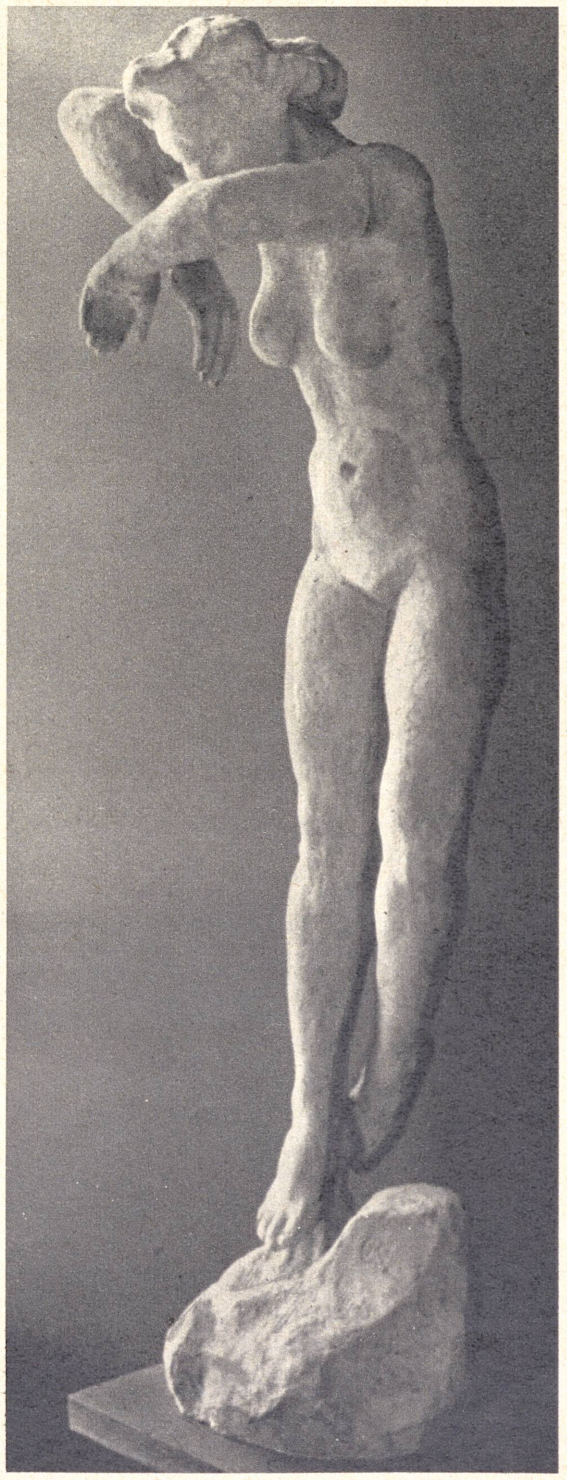
WIRTSCHAFTSGRUPPE BEKLEIDUNGSINDUSTRIE BERLIN W 62

„**Mars og Venus**", et arbeid fra den siste tid, behersker mesterens atelier. „Bobbie", den siamesiske katten, er den eneste som får lov å være tilstede når han arbeider. I bakgrunnen den mektige figur til „Den fallende"

Like ved det Olympiske Stadion i Berlin fører prof. Kolbe et tilbaketrukkent liv, viet sin kunst og sitt studium. Om sommeren er hans yndlingsplass i haven, om vinteren i den store lenestolen i biblioteket, ved side av en kvinnetorso av bronse

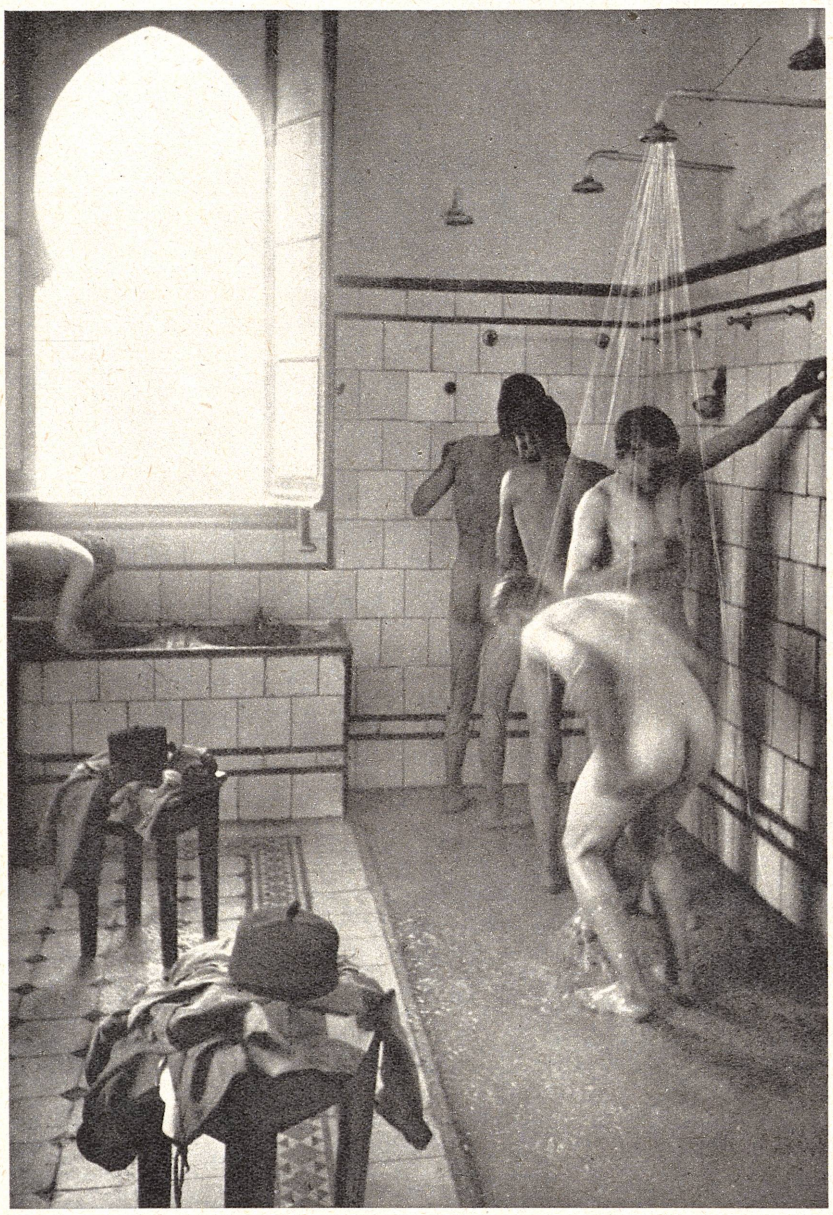

„**Natten**", et av Kolbes mest berømte arbeider, bekjent langt utover Tysklands grenser. Det befinner sig i den tyske stats besittelse

Ynde og kraft

Besøk hos Georg Kolbe

Den tyske billedhugger professor Georg Kolbe er idag i sekstiårsalderen. Hans skapen ligger klart for kretsen av hans begeistrede venner. Men det bemerkelsesverdige er at Kolbe i løpet av de siste ti år også har fengslet opmerksomheten til den store masse av kunstinteressenter. Det finnes ikke en bok- eller en kunsthandel som ikke har utstilt en av de prektige bøker om Kolbes kunst eller et par fotografier av hans figurer. Smidighet og tyngde, grasie og kraft, alt dette har Kolbe levende brakt til uttrykk. Hans originaler er derfor like ofte å se i glass-skap og på skrivebord som i haver og på offentlige plasser. Det finnes også kasernegårder hvor det står arbeider fra Kolbe.

MOROS

før de stiller op

Til venstre: **Først en kold dusj.** Den spanske protektoratsregjerings innfødte tropper tar et bad i dusjrummet i en av de store moderne kaserner i Spansk-Marokko

Til høire: **Det siste stykke av turbanen** . . . blir fastbundet på en egen måte. „Soldaterluen" til en moros er meterlang

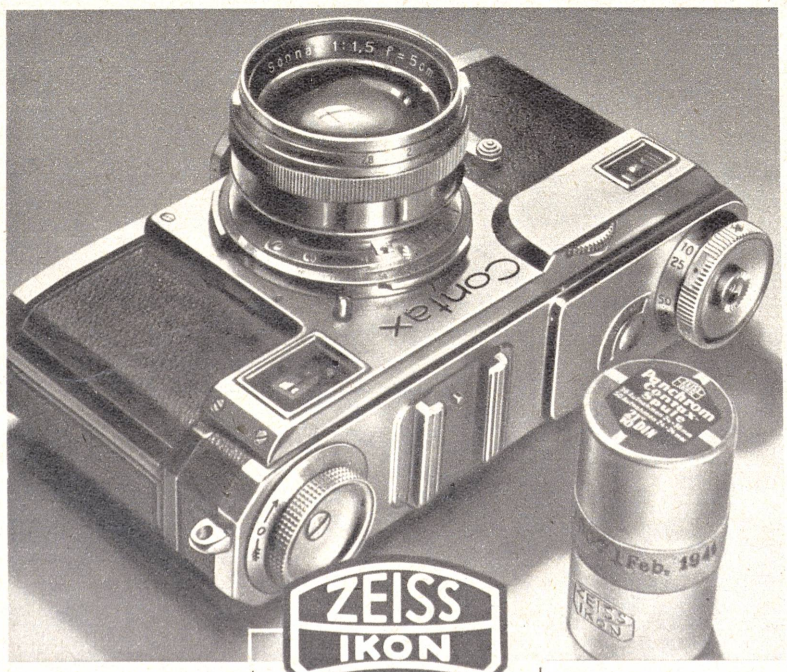
Nedenfor: **Kompaniet er opstillet:** En spansk offiser kontrollerer retningen og avstanden fra formannen: 80 centimeter. Moros blir for det meste anført av spanske offiserer, marokkanere når sjelden op til offisers rang

Solskinn eller fyrstikk —

hvordan belysningen enn er, CONTAX II fra Zeiss Ikon kan alltid tilpasse sig lysforholdene. Den har nemlig det for miniatyrkameraet uovertrufne lyssterke Sonnar 1:1,5 f = 5 cm. Men også objektiver av lengere eller kortere brennvidde, i største lysstyrker og fremragende korreksjon, kan leveres til CONTAX II. For eksempel Sonnar 1:2 f = 8,5 cm, Sonnar 1:2,8 f = 18 cm eller Biogon 1:2,8 f = 3,5 cm. Alle Contax-objektiver er lett å skifte ut da de har bajonettinnfatning. Videre fordeler ved CONTAX II er:

Målersøker (avstandsmåler i søkeren) spaltelukker av metall med inntil $^1/_{1250}$ sekund, innbygget selvutløser, automatisk filmtransportør, dessuten kan kameraets bakside tas av. Nærmere oplysninger — også over CONTAX III med innbygget eksponeringsmåler — får De hos Deres fotoforhandler. Der får De også den nye Zeiss Ikon film 21/10° DIN i de hendige Contaxspoler for 36 eller 12 optagelser i formatet 24×36 mm! Utførlige brosjyrer sendes på forlangende. Zeiss Ikon AG., Dresden, S. 130.

Pris: CONTAX II		Pris: CONTAX III	
med Zeiss Tessar 1:3,5 f = 5 cm	RM 360.–	med Zeiss Tessar 1:3,5 f = 5 cm	RM 470.–
med Zeiss Tessar 1:2,8 f = 5 cm	RM 385.–	med Zeiss Tessar 1:2,8 f = 5 cm	RM 495.–
med Zeiss Sonnar 1:2 f = 5 cm	RM 450.–	med Zeiss Sonnar 1:2 f = 5 cm	RM 560.–
med Zeiss Sonnar 1:1,5 f = 5 cm	RM 585.–	med Zeiss Sonnar 1:1,5 f = 5 cm	RM 695.–

Mesteroptagelser gjennem disse tre ting: Zeiss Ikon kamera, Zeiss objektiv og Zeiss Ikon film!

Den nuværende krigs betydning og forløp

av

Oberst Ritter von Xylander

Vi fortsetter idag offentliggjørelsen av en artikkelserie om den nuværende krigs betydning og forløp, skrevet av en av de betydeligste tyske militærforfattere. Efterat forfatteren i de foregående hefter har skildret krigens forløp inntil den tyske innmarsj i Norge, begynner han idag en fremstilling av begivenhetene i vest

Kampen om Norges besettelse var avsluttet. Vi skal her gi et kort overblikk over de militære resultater. Det største og dristigste landingsforetagende som krigshistorien kjenner var seierrikt gjennemført av en kontinentalmakt i kampen mot den av en rekke allierte makter støttede sterkeste sjømakt. Den tyske krigsmarines tap hadde rikelig lønnet sig. Efterat luftvåpnet hittil med held hadde samvirket med krigsmarinen, hadde det nu utvidet dette samarbeid på en hittil ukjent måte. For første gang var luftvåpnet blitt satt inn for landsetting av tropper fra luften og for store transportprestasjoner. Hæren hadde kjempet under forhold som hittil hadde vært den ukjent — infanteristen og pionéren var stillet foran nye opgaver som de forsto å løse, artilleristen og pansermannen hadde i vinterkledde fjell banet veien til seieren. Troppenes forholdsmessig små tap er et bevis for deres riktige utdannelse. Av passiviteten i løpet av vinteren og våren hadde fiendene trukket den slutning at Tyskland var ute av stand til ved handling å redde sig ut av den langsomt virkende omklamring. Allerede begynnelsen av det norske felttog burde ha belært dem om noe annet. Før dette var helt avsluttet, var den tyske ledelse som i Norge på en fortreffelig måte hadde mestret et ganske egenartet problem, gått over til gjennemførelsen av landkrigens avgjørende aksjon, mens englenderne og franskmennene ennu sto uforstående overfor denne krigs utvikling.

Tilintetgjørelsesslaget i Flandern og Artois

Ønsket om „å tvinge Tyskland til å tre ut av sin avventende holdning" som general Gamelin hadde uttalt ved sin fremleggelse av „Krigsplanen for året 1940" besto også efter at vestmaktenes foretagende i Norge hadde strandet. Da det nære østen ikke ga noen anledning til utvidelse av krigen var det nu bare Nederland som frembød sig som krigsskueplass. En innmarsj av vestmaktene i Belgia og Nederland brakte i og for sig betraktelige fordeler for de allierte. Krigen blev trukket inn på en tredje stats område og man rykket nær innpå det for Tyskland så viktige Ruhrområde. Allerede ved at man kom nærmere, truet man den fortsatte drift av de for krigsøkonomien så nødvendige bedrifter. Dessuten var det også sikkert meget lettere å føre et angrep mot Riket her enn gjennem Vestvollen. Riktignok var de tyske befestninger under krigstilstanden blitt forlenget til havet, men de hadde formodentlig forelobig ikke særlig stor styrke. Frankrikes svære artilleri som det var så stolt av, kunde nok virke utmerket her. Storbritannia var sikkert fra først av beredt til sterk innsats med sine landstridskrefter på denne krigsskueplass som lå det så nær. Innskrenket ikke tyskerne sig under vestmaktenes innrykning i Belgia og Nederland til det rene forsvar, men gikk fienden imøte for å redusere truselen mot deres land, da kunde man kjempe det åpne feltslag under gunstige betingelser, for dersom det lyktes å bringe Belgia og Nederland til medvirkning på de alliertes side, fikk disse en tilvekst på 1 million soldater. Den belgiske hær talte 600.000 mann, den hollandske 400.000. For de allierte var det gode utsikter til å vinne begge stater for sig. Belgias nøitrale holdning i begynnelsen hadde forandret sig betraktelig i de siste måneder. Dessuten hadde de to kongeriker rustet meget livlig. Befestningslinjene var ytterligere blitt utbygget. Overalt ved østgrensen lå der en slik befestningslinje og bakenfor var der ytterligere stillingssystemer mellem den og de eksisterende lands skanser, både i Belgia og Nederland. I det førstnevnte land var rummet nordvest for Schelde — med brohodet Gent i tilslutning til Antwerpen — utbygget som siste tilfluktssted. Men den såkalte „festning Nederland" omfattet alle viktigste byer som ligger mellem havet og Zuidersjøen. Forberedte forsvarsstillinger mellem disse byer og grensen dannet elvene Ourthe og Maas samt mellem disse og Antwerpen Dylestillingen i Belgia, Peel-stillingen sydlig og Grebbelinjen nordlig for Rhinarmene i Nederland. Videre eksisterte det også noen avsnitt av mindre betydning. Det nordlige Belgia i retning mot Nederland blev fremfor alt dekket av den nybygde, delvis dypt innskårne Albert-kanal som løp fra Liège i retning av Antwerpen. Det nordligste store, nye verk i festningen Liège, fortet Eben Emael, var som hjørnepunktet for Belgias grensestilling utrustet særlig sterkt. De allierte kunde således, dersom de ønsket det, også i disse to land anvende den kampform som syntes dem særlig hensiktsmessig, nemlig forsvar i forberedte stillinger. For dem gjaldt det bare å gripe inn i kampen i rette tid og at hollenderne og belgierne holdt ut til de kom.

Det ønske som England og Frankrike ofte hadde tilkjennegitt overfor Belgia og Nederland, at disse i rette tid måtte kalle vestmaktene til hjelp, var hittil ennu ikke gått i opfyllelse. I tilfelle av en tilspissing av situasjonen kunde man være sikker på at dette skjedde. Forberedelsene til da straks å være på stedet var truffet. For langs hele grensestrekningen mellem Frankrike og Belgia sto en hærgruppe under general Billotte's kommando fra egnen øst for Sedan like til havet. Til høire holdtes her Maginot-linjens forlengelse besatt fra egnen ved Longuyon til vest for Sedan av general Huntzigers 2. armé, og derfra videre til Hirson av general Coraps 9. armé, derefter fra Fourmies til Valenciennes av general Blanchards 1. armé og ved Lille av det engelske ekspedisjonskorps under ledelse av general lord Gort. Den 7. armé under general Giraud, som foreløbig holdtes i reserve, skulde i påkommende tilfelle danne den ytterste fløi ved kysten. De beste divisjoner og de fleste hurtige troppeavdelinger, var fordelt på disse franske arméer. England hadde her sine samtlige stridskrefter som var fullt brukbare for en europeisk krig. Bak arméene lå der ytterligere tallrike divisjoner til disposisjon. Det kunde derfor hende, at denne hærgruppe 1, som ved innrykningen i Belgia svinget fremover om høire fløi, kunde rykke langt frem før den støtte på motstand. 4 til 5 dager beregnet man at belgierne og hollenderne kunde gjøre motstand i sine forreste linjer. Kanskje var denne tid tilstrekkelig til å nå dit, men iallfall til å besette stillinger bakenfor, hvor man vilde ha tid til å innrette sig, dersom man bare vilde innskrenke sig til forsvar.

Disse forberedelser var selvfølgelig ikke ukjent for tyskerne. De nødvendige motforholdregler var blitt omhyggelig overveiet og forberedt. I begynnelsen av mai innløp der hyppig underretninger om umiddelbart forestående engelsk-franske planer om gjennemmarsj for å gå til angrep på tysk område, hvilket senere er blitt bekreftet av dokumenter, der blev tatt som bytte. Som i tilfellet med Norge, var det atter nødvendig å komme fienden i forkjøpet, for dennes fremtrengen til det nordvestlige Tyskland kunde virkelig bli risikabel. Der måtte derfor handles hurtig og efektivt. Franskmenn og englendere måtte ikke få anledning til uhindret å nå de belgisk-hollandske grensebefestninger. Disse måtte derfor rennes over ende.

Den tyske hær var riktignok, bortsett fra de tropper som befant sig i øst og i Norge, fulltallig til disposisjon for vestfronten. Til tross herfor hadde de ingen tallmessig overlegenhet for den begynnende operasjon. Bare to av de tre hærgrupper kunde delta i motangrepet, for hærgruppe C under generaloberst Ritter von Loeb forsvarte den tyske Vestvoll mellem Mosel og Rhinen og langs Øvre-Rhinen til Basel. Den nordlige hærgruppe B under generaloberst von Bock nådde fra Dollartbukten til egnen ved Aachen og besto av artillerigeneral v. Küchlers armé og artillerigeneral v. Kluges armé. I syd sluttet så hærgruppe A under generaloberst v. Rundstedt sig til; den besto av artillerigeneral v. Reichenaus armé på høire fløi, generaloberst Lists i midten og infanterigeneral Busch's på venstre fløi. Begge hærgruppe B og A var tilsammen svakere enn de fire forente alliertes arméer, som sto overfor

dem, enskjønt en tallmessig overlegenhet nettop ifølge den rådende krigslære hos vestmaktene var en ubetinget nødvendighet for angriperen. Der Führer kunde imidlertid stole på sine troppers overlegenhet med hensyn til ytelser. To luftflåter under flyvergeneralene Kesselring og Sperrle blev også satt inn. At det ikke her dreide sig om en tilbakekasting av fienden, men om en avgjørende seier, det var forsvarsmaktens ledelse, samtlige befalshavende og troppene overbevist om.

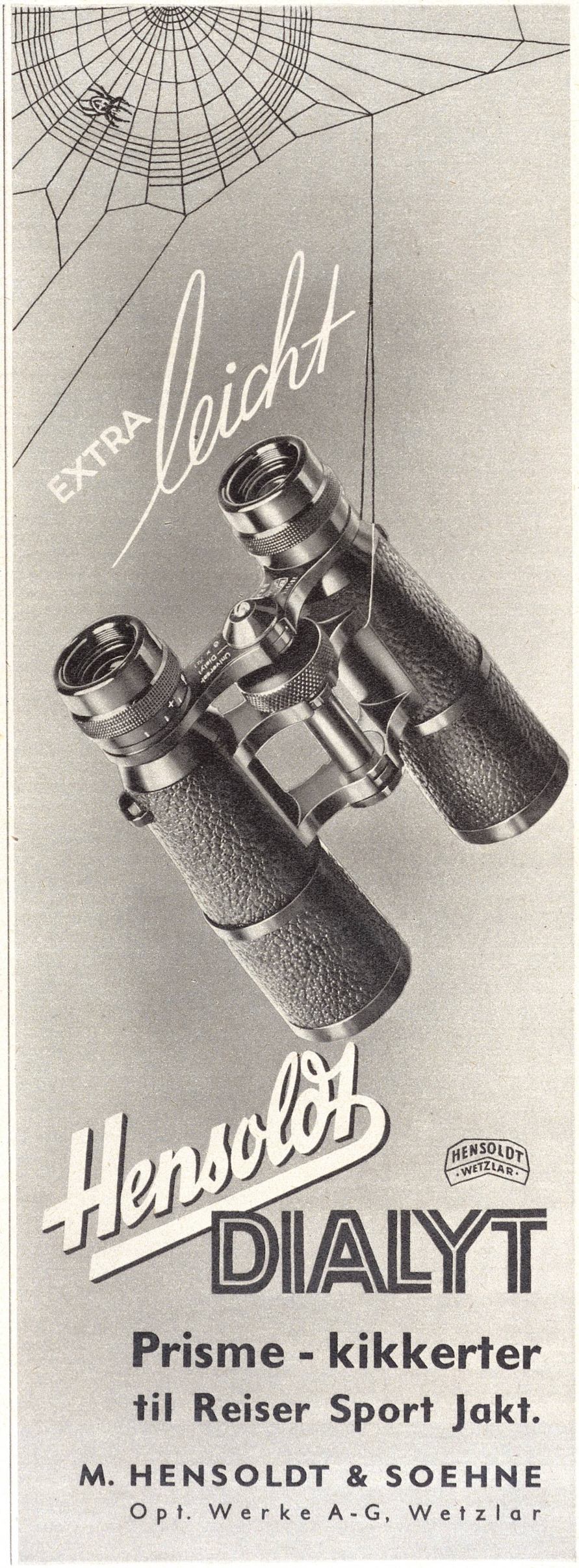
Beslutningen var sikkert ikke lett å ta, utgangssituasjonen en helt annen enn i Polen, hvor en lignende seiersvilje i løpet av kort tid hadde opnådd en fullstendig tilintetgjørelse av fienden. Her var den tallmessig sterkere, hadde bedre soldater, tallrikere og bedre utstyr hos landhæren og i luftvåpnet. Men fremfor alt sto man nu overfor fienden på en rettlinjet front. Fienden kunde her utnytte dypt utbyggede befestningssystemer. Faren var her at det kunde medgå lang tid for å overvinne befestningene. Selv ved opnåelsen av taktiske fordeler i frontalkamp, var det vanskelig å utnytte disse til avgjørende operative suksesser. Bare den dristigste handlen overvant vanskelighetene. Kraften i de tyske slag og utnyttelsen av de moderne kampmidler til lands og i luften måtte forhindre at angrepet løp ut i sanden. Først måtte der opnåes et gjennembrudd og dette så utnyttes slik at de splittede fiendtlige hærdeler ikke kunde forenes igjen. Våren 1918 hadde den øverste tyske hærledelse gjort et sånt forsøk i retning av Amiens, hvilket imidlertid strandet. Dengang var avstanden som skulde tilbakelegges meget mindre enn i mai 1940. Desto kraftigere måtte nu den tyske fremrykning bli. Lyktes det virkelig å bryte igjennem til havet, så var de stridskrefter, der befant sig nordenfor, avskåret tillands og bare henvist til sjøforbindelsene, som efter hva det norske felttog sist hadde vist, var truet av luftvåpnet. Her ved Kanalen kunde forbindelsen sjøverts også trues sterkt av den tyske krigsmarine. Jo større den fiendtlige krigsmakt var som fikk denne skjebne, desto større var også suksessen. Men det forutsatte imidlertid at gjennembruddet blev satt inn lengst mulig mot syd. Dermed rettet det sig ikke mot områder, hvor det kunde ventes mindre motstand. Som slike måtte sikkert både Nederland og Belgia betraktes. Sikkert var den franske front som fortsatte mot syd ennu sterkere utbygget. Efter den omhyggeligste overveielse og grundigste forberedelse valgte den tyske ledelse det vanskeligste for å opnå den høieste pris. Med det blikk som er eget for store feltherrer hadde Adolf Hitler forstått situasjonen. Det betydde allerede å gå til aksjon og gjennemførelse av denne inntil seieren var nådd.

De tyske hærgrupper B og A trådte således i virksomhet på hele fronten fra Nordsjøkysten til Mosel tidlig om morgenen den 10. mai. Overalt bandt de fienden og vanskeliggjorde derved de belgiske og hollandske reservers innsats så vel som general Billote's „manøver-hærgruppe". Men de tyske stridskrefter var ikke jevnt fordelt på den 450 km. lange front. I en krig kommer det an på å være sterk på de viktigste punkter. Den tyske hærledelse hadde foretatt en sådan opsetting på vanskelige punkter, nemlig på tre steder. Først skulde Nederland hurtigst mulig settes helt ut av spillet, derefter gjaldt det å ta den nordlige hjørnesten på den belgiske forsvarsfront, og sluttelig var fremrykkingen mot Maas på fransk område aller viktigst for her å kunne gjennembryte Maginot-linjen.

Disse tre opgaver gjennemførte den tyske hær samtidig. Mot Nederland satte den ikke bare inn et gjennembruddsangrep, som faktisk straks fjernet motstanden ved grensen, for derefter hurtig å støte frem mot de neste stillinger, Grebbe-linjen og Peel-stillingen. Der blev også anvendt et nytt krigsmiddel i et hittil ukjent og for motstanderen fullstendig overraskende omfang. Fallskjerms- og luftlandingstropper gikk straks ved angrepets begynnelse ned midt i festningen Nederland. Skjønt motstanderen forsøkte å uskadeliggjøre dem ved angrep fra alle sider, lyktes det disse tropper allikevel å holde stillingen inntil de tyske stridskrefter, der også syd for Rhinen hurtig hadde overvunnet Peel-stillingen, hadde nådd den 5 km. lange bro over elvemunningen ved Moerdjik som fallskjermsjegerne likeledes hadde erobret. Nu kunde luftlandingstroppene bli tilført forsterkninger. Da samtidig også Grebbe-linjen allerede sto for fall, innså hollenderne det nytteløse i å gjøre videre motstand. Den 14. mai kapitulerte deres armé. Følgen var at de tyske tropper tok hele kongeriket i besittelse. Det var bare noen svake avdelinger, der fikk hjelp fra vestmaktene, som ennu holdt sig i noen dager i provinsen Zeeland. Noen tusen franskmenn var kommet hertil. Forøvrig hadde venstre fløi av general Bilotte's hærgruppe, den 7. armé, ved å svinge fremover riktignok nådd Breda, men ikke lenger formådd å understøtte hollenderne. Franskmennene blev her av tyskerne trengt tilbake mot Antwerpen.

Hjørnestenen i de belgiske befestninger, den nordligste befestningsgruppe i den sterke festning Liège, fortet Eben Emael, hadde likeledes oplevd landing av tyske fallskjermjegere, der holdt sig innenfor gruppens vidstrakte anlegg til den påfølgende dag da tyske tropper, som rykket frem over Maastricht, tvang fortets besetning til å overgi sig. Også Albert-kanalen blev overvunnet mellem Maastricht og Hasselt. Derved blev stillingene ved Kanalen rullet op og belgierne opga dem. Siden den 12. mai hadde dermed den hollandske sydflanke vært blottet, et resultat som den øverstbefalende for den hollandske forsvarsmakt, general Winkelmann, hadde forutsett allerede flere uker i forveien. Men fortet Eben Emaels fall hadde virkninger også sydover. Det hadde innflytelse på Liège's forsvar. Tyske tropper trengte inn i festningen. De satte sig efterhvert i besittelse av citadellet, de indre verker og tilslutt de nye østlige festningsgrupper. Med den tyske innmarsj i festningsområdet ved Liège blev også Ardenner-fronten rystet. De tyske divisjoner trengte frem gjennem denne til tross for de utstrakte belgiske sperreanlegg. I syd marsjerte man uten motstand gjennem storhertugdømmet Luxemburg. Foran sentrum av

Fortsettes side 33

Vaskedag ved „Siegfriedlinjen“

Ennu for et år siden blev det sunget på alle barer, dancings og på gatene i Frankrike og England: „Vi skal henge op vår vask på Siegfried-linjen.“ Våre bilder viser hvordan denne forhastede „song“ kom til virkeliggjørelse: efterat den evakuerte tyske befolkning vendte tilbake til Vestvollen, strakte innbyggernes huslige liv sig helt til bunkerne og befestningsverkene

„Vi skal henge op vår vask på Siegfriedlinjen“
Befolkningen fra Vestvollområdet, som nu er vendt tilbake igjen, er atter flyttet inn i sine boliger, der ofte måtte utgjøre en del av befestningsanleggene. Her henger det riktignok vask på „Siegfried-linjen, men det er — en tysk husmors vask.

En bunker ved Vestvollen blir til barnehave
En bunker, der var kamuflert som et bondehus, tjener nu som barnehave. Jernstigene i befestningsverket danner et velkomment klatrested for barna (Bilde til høire)

Mannskapsmessen som barneværelse
Underoffiser F., bunkerens byggmester, benytter en feriereise til selv å betrakte det nye liv som er kommet inn i det forhenværende mannskapsrum. Dekorasjonene på veggene stammer ennu fra fronttiden (Bilde til venstre)

Efter gammel tradisjon: En livvakt i farverike uniformer omgir Ungarns riksforstander med dekorativ prakt

Nikolaus Horthy von Nagybanya, kongeriket Ungarns riksforstander og admiral

Rolig og sikkert underholder riksforstander Horthy sig med „Signals" korrespondent. Han er nu 72 år gammel og siden 1920 bærer han ansvaret for sitt land. Til tross for sin høie alder har han bevart en ungdommelig livlighet og friskhet som gir hans bevegelser og uttalelser særlig eftertrykk. Det avklarede uttrykk og en grandseigneurs lette, neppe merkbare humor lar oss ane en moden, elskverdig personlighet

VAKT ved DONAU

Foruten det å beskytte eget land mot å bli truet av en fremmed makt eller satt under fremmed formynderskap har Ungarns utmerket utdannede og glimrende utrustede forsvarsmakt også en annen stor opgave å fylle. Med sin egen uavhengighet garanterer Ungarn for handelens frihet mellem den sentrale og den sydøstlige del av Europa, mellem Stortyskland og Balkanlandene— en handel som danner grunnlaget for den nye europeiske ordning og hvis viktigste vei er Donau

„Hvor mange timer bruker toget til Budapest? En hel natt? Hvor skal vi bo der? Får vi også se riksforstander Horthy?" Bønder fra de områder som efter voldgiftskjennelsen i Wien blev innlemmet i Ungarn, diskuterer reisen til hovedstaden

Til høire: Store forberedelser for reisen. Ut av kisten lyser det i hvitt og rødt: mange kvinner har 70 broderte bånd på skjørtet og på forklæet, som betegnende nok blir kalt „ruha" (kjole)

Til venstre: Og nu er dagen for reisen kommet. Med små kurver som bagasje drar de avgårde ned over gaten i landsbyen mot jernbanestasjonen

De er atter ungarer!

Efter ankomsten: den første spasertur på Budapests asfalterte, regnvåte gater. Forbigående og selv politimenn snur sig og ser efter de uvante draktene som i 20 år ikke var å se i hovedstaden

I skinnet fra lyskasterne foran Nasjonalteatret lyser om aftenen bøndenes faner. Innbyggerne i Budapest takker med jubel bøndene som opfører sine gamle nasjonalspill

En stor oplevelse for den unge bondekonen: 3 dager i storbyen, i 3 dager vandringer gjennem slott, museer og forbi butikkvinduer ...

H. LORENZ

Til Deres underholdning, og vi håper også til Deres fornøielse — bringer vi denne fortelling: Det handler om en dame som står i skinnet av lyskasterne, hennes lille lykke, hennes store lykke — det står henne fritt å velge. Les hvad hun bestemmer sig til.

Lysmesteren

En klokke skingret gjennem huset. Desebrock klatret inn i sitt trebur over scenen, hvor de små lyspærer på strømbrytertavlen lyste i gult, rødt og blått. Han dreiet på et håndtak og ved et blikk gjennem kikhullet overbeviste han sig samtidig om at den praktfulle lysekrone i tilskuerrummet flammet op. Den brusende larm øket og slo mot teppet.

Desebrock satte sig avventende på sin krakk og så med forakt ned på scenen til første akt som nettop var bygget ferdig. Tre og papp, råmalte lerreter: det var foreløbig bare noe skitt! En rå materie for ham, lysmesteren, som snart skulde begynne å lage sine effekter. Litt efter hvert kom skuespillerne ruslende inn på scenen. I kostyme og sminke så de ut som dårlig utkledde og slett oplagte medborgere. De var også foreløbig bare marionetter, hvis tråder mesteren først måtte ta i sin hånd.

Ennu en klokkeringning. Med lyset, som Desebrock lot forsvinne fra tilskuerrummet, døde også stemmevirvaret. Han satte på lyset bak scenen, teppet strålte hemmelighetsfullt før det gikk op. Et par håndgrep på lystavlen og lyset strømmet inn over landskapet. Gult mot kulissene, rødt mot scenens tak, da bevet og levet skogen av tre, og så strålende solskinn i perspektivet — og ut av kaos fremsto en praktelskende guds verk. Lyset forvandlet intetsigende teaterfolk til stykkets levende aktører. Hun som spilte den naive fikk tross sine femten tjenesteår glans i øinene og grasie i bevegelsene. Heltens blankslitte snippkjole blev omgitt av en glorie av eleganse og seiersbevissthet. Den skjeggede mann, som for bare fem minutter siden var en sorgbetynget familiefar, inntok en holdning full av kraft.

Desebrock brisket sig. I sine egne øine, som spent forfulgte spillets forløp, var det han som var skaperen av det levende sceneri, det var hans kreaturer de dernede. Han behøvet bare å dreie på hovedbryteren og alt liv dernede vilde utslukkes. Desebrock sto foran strømtavlen som en Helios der styrer solvognen. Hengitt til sin makt — og skaperrus drømte han om et stykke, hvor uvær, eksplosjoner, stjerneregn og verdensunderganger blev ledet av hans hånd. Der — stikkordet: — „forbannet i all evighet!" Han tok vekk rampe — og sidelyset, et vindstøt bruste uhyggelig gjennem skogen. Så lot han en tynn månestråle smette trøstende over trekronene og tendte stjernene på den runde horisont langsomt og hemmelighetsfullt. Slutt på akten!

Det var fint levert! Desebrock lyttet triumferende til publikums åndeløshet.

Efter forestillingens slutt skred Desebrock hjemover i vinternatten med en manns gang og holdning som er sig sin betydning bevisst. Han så op mot stjernehimmelen med et blikk som innebar kritikk og anerkjennelse av effekten. Hjemme mottok Kitty sin herre og gemal glad og fornøiet, hun sto i døren med et flagrende lys i en vindskjerm, slik som han likte det.

„Nå, hvorledes gikk det idag", spurte hun, da de hadde satt sig til aftensbordet.

„Vi spilte „Mysteriet"; jeg var fin. Virkelig et interessant stykke, men regissøren er et fehode! Han lar slutten på annen akt fullstendig svømme vekk i blått, mens rødt vilde være det riktige. Men det er umulig å få ham til å innse det!"

Under måltidet ga Desebrock sine meninger tilbeste om de lys-og farvemessige forutsetninger for et mysterium. Da det var tatt av bordet vieť de sig til det som var kronen på deres vinteraftner.

„Jeg tar på mig den av hvit silke!" sa Kitty. I mellemtiden gikk Desebrock inn i barneværelset for å betrakte sin efterkommer. Han trykket på en knapp ved døren hvorpå en blodrød strålebunt falt ned fra en lyskaster i taket nøiaktig mot vuggens hodegjerde og den lilles ansikt.

„Ha, djevleyngel!" hvisket Desebrock, henrevet av stemningen; „sov godt, min lille venn!" Han trykket på knappen igjen, det røde lys forsvant og en transparent med himmeldronningen kastet sit milde lys over vuggen.

„Jeg er ferdig", ropte Kitty med dempet røst. Hun steg grasiøst op på en hvitkledd skammel mens Desebrock satte sig til en selvlaget strømbrytertavle. Bordlampen blev slukket og så spilte de „den døende svane", „den reddede Andromeda" og mange andre scener.

Det var allerede sent, da Kitty mente, at nu kunde det være nok. Hun var lykkelig og trett. Idet de gikk tilsengs nevnte hun atter sitt store ønske for Desebrock: „Kan du ikke lage en stor, lys lampe over nattbordet til mig, så jeg kan lese på sengen — ?"

„Nei", sa Desebrock bestemt, „stemningen tåler ikke en eneste kilowatt til!" Derpå sovnet de inn.

Som man ser, førte Desebrocks et familieliv som langt overtraff det som ellers er almindelig blant kunstnere. Her utspant der sig en historie omtrent som i Pygmalion bare i omvendt betydning. Kitty var så fullstendig kvinne, at hun med glede forvandlet sig til statue for sin elskede. Desebrock på sin side nød den enestående lykke å besitte et vesen som efter hans behag kunde være både ektefelle og kunstverk. Hvilken kunstner hadde noensinne eiet et slikt edelt materiale! En gang kom imidlertid denne så vel utbalanserte skjebnens gang ut av likevekt og årsaken til dette var for vår

Den lille lykke

Den store lykke

lysgud Baldur eller mester Pygmalion, for vår lysmester Desebrock, et hårdt slag.

En formiddag kom fru Kitty til sin mann i teatret med frokosten som han hadde glemt hjemme. Da der nettop blev holdt prøve og Desebrock var optatt med sitt arbeide oppe i treburet, blev hun stående i kulissene å betrakte skuespillernes arbeide. Plutselig kom direktøren tilstede; han var i ytterst dårlig humør for innehaversken av hovedrollen var blitt syk. Det var en kjedelig situasjon, for på den måten gikk hele formiddagen tapt. Men så kom han på en idé, han trykket rolleheftet i Kittys hånd og så bønnfallende: „Skjønne dame, vær så elskverdig å lese stikkordene så vi kommer videre. Rollen vil bli ombesatt senere!"

Dette gjorde Kitty med glede og hun gjorde sine saker strålende. Men ikke bare det: Hun blir fyr og flamme, hendes replikker får plastisk form da hun åpenbart kjenner stykket, hun nøier sig ikke bare med å lese av, men spiller selve rollen og det oven i kjøpet godt, og komediantenes til å begynne med overbærende smil viker plass for en grenseløs forundring og lutter anerkjennelse.

Direktøren spør interessert om hun kanskje en gang har været skuespillerinne. Nei, ikke just det, men hun har tidligere for sin fornøielses skyld studert roller. Han ber henne å spille denne og hin scene enda en gang; efter få øieblikks forløp er han riktig i arbeide med hende og erklærer sluttelig til alles største forbløffelse: „Fru Desebrock, De må spille denne rollen! Jeg ber Dem å gjeste hos oss." Prøvene de følgende dager beviser at direktøren har hatt et godt øie for saken, og Kitty høster et bifall som gjør henne lykkelig.

Desebrock var ganske bedøvet av stolthet. Hans kone, hans eget vesen, vilde tiltrekke sig tusen øiepar, vilde motta publikums brusende bifall! Gjennem henne var det jo ham som seiret og nød triumfer! For atter å bruke en lignelse fra mytologien: Han følte sig som en Kandaules der med eiermannens overflod av lykke viser frem sin kones yndigheter. Hjemme blev „den døende svane" og „den reddede Andromeda" tatt av repertoiret. Kitty øvet sin nye rolle og Desebrock opererte med belysningen, og skapte de mest raffinerte lysorgier han var istand til.

Imidlertid var han dog ikke helt klar over saken, for under generalprøven kom det til en smertelig divergens oppe hos lysmesteren. Men det så ikke ut til at noen la merke til det. Da hennes stikkord kom, trådte Kitty inn på scenen, hun var bedårende. Det å se henne, sin egen Kitty, sitt deilige vesen i en duftsart sky av hvit silke og å øse en strøm av funklende rubinrødt lys fra den store lyskaster over henne, det var for Desebrock et og det samme. Hjertet slo i halsen på ham, han hadde følelsen av å stå foran fullendelsen av sitt mesterverk. Med hender dirrende av lykke dreiet han på håndtakene og innstilte projektøren for med en helgenglorie å gi dette eventyrbillede det ypperste av magi og skjønnhet. „Santa Kitty" sto for hans indre øie som titel over det hele.

I samme øieblik ropte direktøren nervøst op mot scenens tak: „Hvad skal dette tøvet deroppe være til?" Desebrock enset det ikke og satte projektøren i en roterende bevegelse, som avstedkom en fabelaktig effekt.

„Ta vekk det røde lyset, din idiot!" ropte direktøren rasende. Dette var for Desebrock som om man hadde slått ham om ørene med en våt klut. Man støtte ham tilbake i håndverkerklassen. Han var jo bare en mekaniker, som blev betalt av ham dernede. Med et slag skjøv han håndtakene tilbake på plass. „Idiot" hadde man sagt til ham — det hørte til de kalledes martyrium. Men med henblikk på hans kone rørte det ved fundamentet til hans ekteskap. Forskrekket kikket han ned. Kitty hadde simpelthen overhørt episoden og var allerede fullt optatt med sin rolle. Det var jo meget taktfullt, men Desebrock hang med underlepen og var full av bitterhet. Han ga sig imidlertid et støt innvendig og besluttet tross krenkelse og viderverdighet, å redde Kittys suksess.

Forventningen om å se en ny stjerne i et nytt stykke hadde samlet fullt hus på premiereaftenen. Kitty vandt med en gang publikums sympati og der var god stemning. Men dette var ikke nok for Desebrock. Disse mennesker hadde jo ingen anelse om hvormeget de gikk glipp av med hensyn til lys og farve! Feberaktig ventet han på det rette øieblikk og på det samme sted som den forrige dag overøste han sitt elskede vesen med de kostelige rubinrøde lysstråler, dette glitrende farvespill, som var innbegrepet av all herlighet. Han smilte henrykt; men midt i hans lykkefølelse skingret det i talerøret, det var direktørens stemme og han sparte ikke på kraftige ord.

Enda en gang gjorde Desebrock et forsøk på å sette sitt eget preg på opførelsen. Direktørens stemme skjalv av vrede. Desebrock mistet fatningen. Han ga gult lys der hvor det til enhver annen tid ville ha forekommet ham helt forsvarlig, og så, i iveren efter å rette på feilen, ga han atpå til grønt med reflektoren. Det varte en god stund før han fant tilbake til den foreskrevne skala.

Da hendte der imidlertid noe skrekkelig, som traff ham som et hammerslag; han opdaget at publikum ikke hadde merket noe til det hele, det var altfor sterkt optatt med spillet og replikkene til å gi akt på belysningen! Dette var ham ubegripelig. Men det var ingen tvil mulig: Kitty spilte med en hengivelse, som ikke lot noen usikkerhet få plass og over tilhørersalen lå der en åndeløs spenning. Desebrock følte sig som en mann der først med høitidelig mine var blitt innbudt og derpå fullstendig glemt bort. Å ringeakte ham, lysmesteren — var denslags mulig? Han fingret engstelig med bryteren for takbelysningen, ingen la merke til det. Han forsterket det gule lys bak rampen, ingen så det.

Dette var dog for meget. Desebrock bet tennene sammen. Over alt det som brøt sammen i ham i dette minutt, flammet der en glødende harme op i ham. Han skulde nok vise dem hva det betød å ignorere en lysoperatør. Dette uforstandige pakk, som ikke hadde den ringeste anelse om hans andel av suksessen; denne direktørs skjendige måte å behandle ham på; disse komedianter, man skulde bare se dem en gang før belysningsprøven; og — ja vel, Kitty også! Innbildte kanskje hun sig også at hun var noe uten ham? at hun ikke hadde bruk for hans tavle og sikringer? Vilde hun kanskje skyve ham til side og innkassere suksessen for sig alene? Det var dog han som var mesteren, hun var bare hans verk!

Desebrock sto foran strømtavlen — denne gang som den harmfulle Jupiter — og tok fatt. Et lyn glimtet over horisonten. Mellem trærne av bord og papp trakk det sig dystert sammen. En blek lyskjegle krøp henover gulvet og kastet sitt skjær over de enkelte optredende. Fra venstre og høire brøt reflektorene inn over scenen og overdekket det hele med en slags forvirret regnbue. Fra enkelte plasser i parkett hørte man mishagsytringer, som imidlertid blev nedhysset.

Altså enda ikke? Desebrock grep til de ytterste virkemidler. Et uvær brøt løs, så grelt, så disharmonisk i farvene som en storm i kaos. Lynene glimtet uavlatelig, natt og dag syntes å jage hverandre. I neste øieblikk kom da også direktøren stormende opover hønsestigen, skjøv Desebrock til

Katastofen

side og brakte den rasende natur igjen i orden på strømtavlen. „Vi tales ved senere, mitt hjerteblad!" skrek han; „Deres rolle skal vi belyse efter forestillingen. Her har De å arbeide efter reglementet, De latterlige narr!"

Resten av forestillingen fant sted i et koldt og likegyldig hvitt. Desebrock var brutt sammen. Han hørte hverken Kitty eller bifallet som vokset efter hver akt. Som han satt der sammensunken på sin krakk i en nødlampes sparsomme lys, lignet han en nedstyrtet og til en trang hule forbannet gud.

Men Kitty var midt oppe i seirsrusen. Atter og atter måtte hun vise sig foran teppet, glødende av begeistring. Hun hadde ikke den ringeste anelse om den katastrofe som var hendt i belysningsburet. Hun bega sig under stort halloi til sin garderobe, man gratulerte og overøste henne med opmerksomheter og profeterte hende en strålende fremtid. Til slutt sto hun omkledd på den tomme scene, da hun med forskrekkelse merket at Desebrock ikke var å se. Han var allerede gått hjem. I dette øieblikk kom direktøren smilende og fornøiet bort til hende, med en penn i den ene hånd og en kontrakt i den annen. „Nå, fru Desebrock, jeg håper at De blir hos oss det første år. Hvad sier De til tolvhundre?"

Kitty var nervøs og åndsfraværende. „Kanskje vi kan utsette det til imorgen, herr direktør. Undskyld mig, men nu må jeg nok først se å komme hjem —". Og dermed var hun vekk.

„Hun hadde nok straks den rette forståelse av saken", tenkte direktøren, „men stort høiere kan jeg ikke gå."

Hjemme satt Desebrock i trykket stemning foran den såkalte kamin, bak hvis blikkforkledning kunstig illuminerte vedstykker lå og glødet; dette var stedet for hans stille samtaler med sig selv. Kitty satte sig i lenestolen overfor ham.

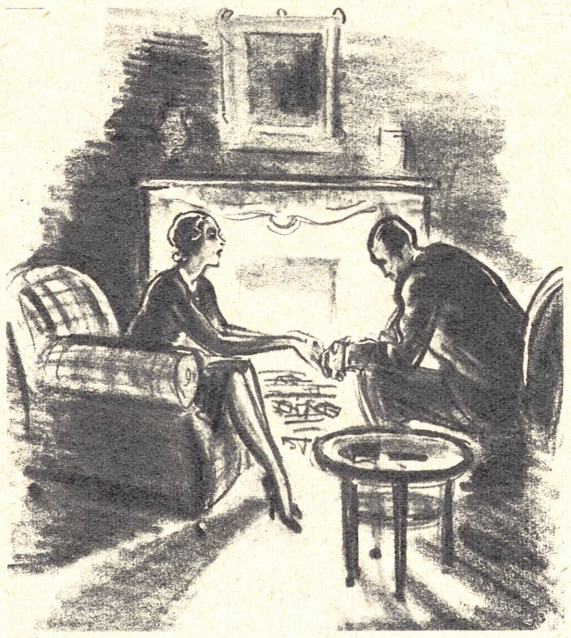
„Har du sett efter ungen vår?"

„Nei, det røde teleskop er ødelagt og madonnaen må det være noen som har tuklet med!"

Atter forlegen taushet. Kitty led skrekkelig. Med sikkert instinkt forstår hun hvad det er som truer med å bringe hendes mann ut av sinnslikevekt. Men at hun er lykkelig, det er da ikke noe galt i det. Hvis hun bare kunde finne et forløsende ord!

„Skal vi ikke prøve din nye forsatslinse?" Nu var det sagt. Desebrock vilde først slå op en hånlig latter, men han setter op et ynkelig ansikt og klarer ikke å skjule sin fortvilelse.

„Hvad skal vi med disse dumheter, Kitty; jeg har ingen lyst til det mer! Nu har man opdaget ditt talent og ingen spør hvor du har det fra. Imorgen er jeg min kones mann! Men det er jeg ikke med på lenger, det kan jeg ikke! Kanskje hele min belysningskunst i virkeligheten bare er noe skitt. Du får gå din vei alene; det vil nok gå,

Den lille lykke

når mannen med lyskasteren ikke lenger står bak dig og forstyrrer —."

Alt dette er sårende for Kitty. Men nu er hun klar over situasjonen Hun overveier en stund, hvad hun skal si, og hendes beslutsomhet gir hende en henrivende taleferdighet.

„Hør nu her, Desebrock, nu vil jeg holde en liten tale for dig. Du er en dumrian, hvis du ikke forstår dette. En ting står fast og det er at jeg har hatt en stor suksess. Jeg kan heller ikke skjule, at jeg er overmåde lykkelig over det. Meget mulig, fordi jeg ikke tenkte på dig mens det sto på. Bli ikke ophisset for det, det er ikke det verste! Jeg vil spille rollen enda noen ganger, la oss si tre ganger; for man kan jo ikke bringe direktøren i forlegenhet — og fordi det var så herlig, det skal Gud vite! Men å gjøre karriere? Å, nei, Desebrock, det kommer ikke på tale! Å male mig til hver aften og så spille for publikum med folk som jeg ikke kan fordra? Og så den neste dag lese i avisen, hvad man finner av vakkert og yndig ved mig og hvad disse herrer ikke liker? Nei, det har jeg ikke den minste lyst til, Desebrock. Det kan være noe for kvinner, som ikke er så lykkelige og tilfreds som jeg. Her har jeg dig og vårt lille barn, og kanskje vi får ett til —." Desebrock hadde ondt for å svelge. Det var en tale, som hverken projektør eller rampe kunde forskjønne.

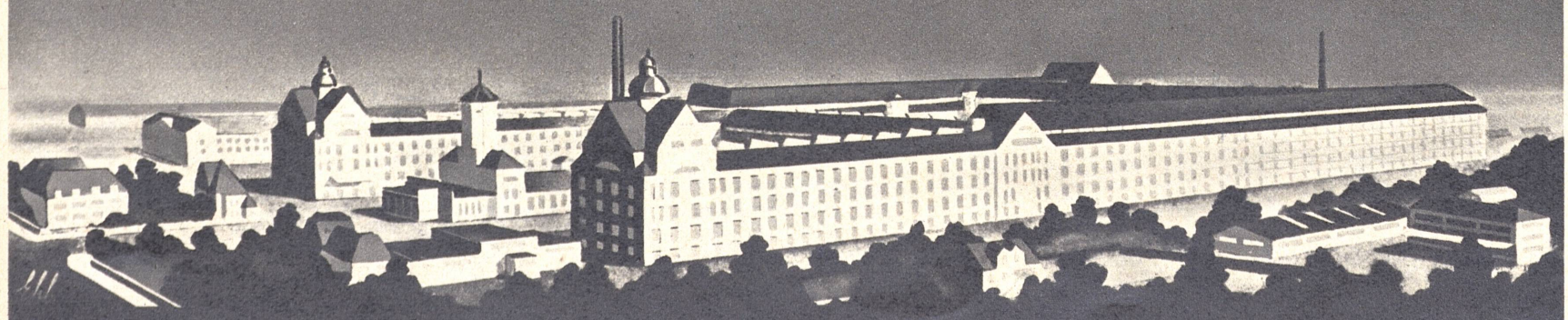
„Kjære dig," sa Kitty, „uten dig er jeg virkelig ikke noen ting, jeg elsker dig så altfor meget!"

Desebrock kunde ikke holde sig lenger. For å redde situasjonen dreiet han på hovedbryteren, så det blev mørkt. Bare de imiterte vedstykker i bleikkaminen lå og ulmet. Han kapitulerte. Dette var et ennu skjønnere øieblikk enn den gang da han ved et kjempe-havefyrverkeri for første gang tok Kitty i sin armer.

„Desebrock", sa Kitty sent på kvelden, „å lag allikevel en lys lampe til mig her over nattbordet, slik at jeg også engang kan lese på sengen —!" Og nu blev hennes ønske opfyllt.

Pelikan

Man sier om denne fabrikk at den er moderne og mønsterverdig i anlegg, ytelser og i dens sosiale innretninger. Der fremstilles: Pelikan-fyllepenner, -fylleblyanter, -blekk, -skrivemaskinbånd, -blåpapir, dessuten Pelikan-tusj, -farver og andre skrive og tegnematerialer. Pelikan-produkter kan fåes i alle fagforretninger.

GÜNTHER WAGNER · HANNOVER

Således sto de skjønne kvinner i „Folies Bergères" på scenen i Rue Richer omkring året 1900 — og således står de der idag også. Der er riktignok en forskjell: Publikum består for en stor del av tyske soldater

Folies Bergère –

Paris 1941 — nu som før

En Biedermeier-duett i den store revy som forestiller Eva i tidenes omskiftelser ←

Menneskeblomsten Eva stiger op av en farveprektig bukett som den skjønneste av Floras døtre →

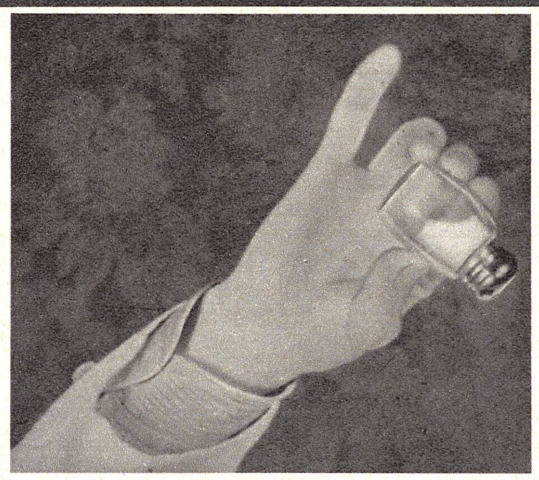
„Vi danser — det er vår verden!" sier to ballettdanserinner smilende til fotografen, som opsøker dem i deres garderobe

Skjønnhetens triumf. Høit hevet over tidens og motens omskiftelser husker Eva — foranderlig og dog alltid sig selv lik

Bohemen i den annen keisertid: Fra Madeleine til Montmartre kjører denne alle omnibussers stammfar og frakter et kunstnerfolk så lett at selv bare to malte skimmler uten besvær besørger transporten

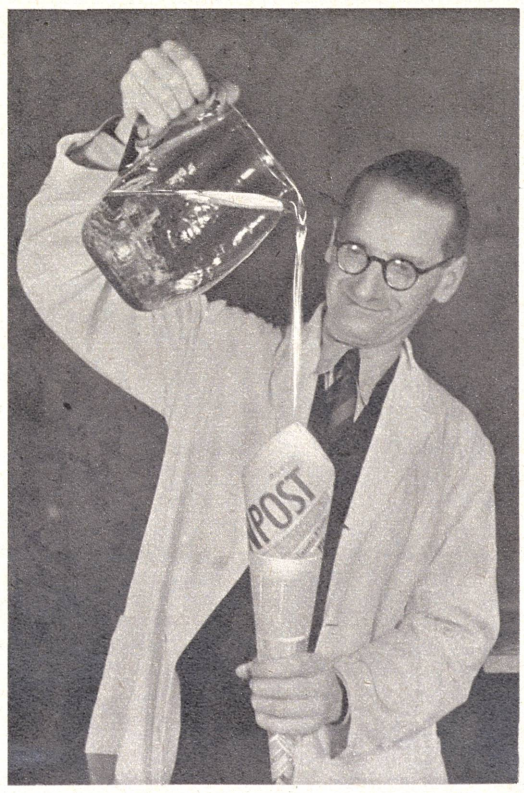
Det moderne tryllemiddel: salt! De eldste trylleformler og trylleord falmer like overfor denne makt. Ved særlig vanskelige kunststykker strør Marvelli et par korn over tingene som skal forvandles — og straks går det!

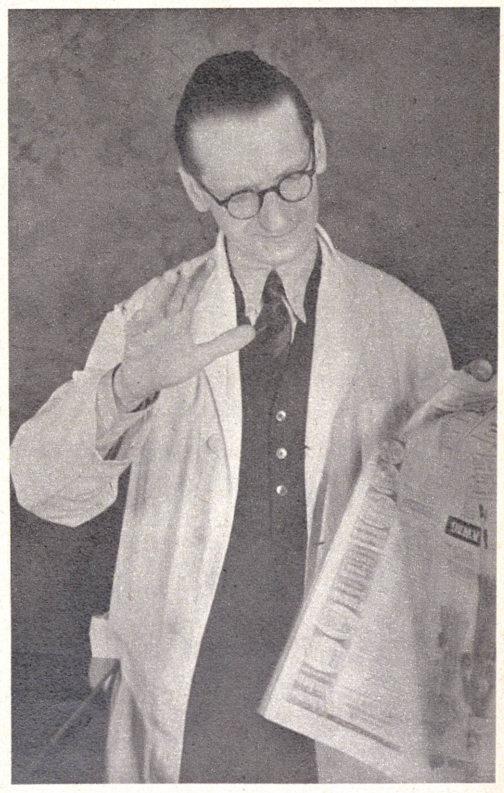
Ringen til den dyktigste mann i verden...

... dersom denne mann tryller! Ringen er av gull, den lille tryllestaven i midten av ibenholt. På den siste internasjonale kongress for alle tryllekunstnere blev den for annen gang tildelt den tyske tryllekunstner Marvelli. Han er idag den sorte magis beste eksperimentator! Hans publikum sitter ofte med skeptisk, ja innbitt opmerksomhet foran ham — men forgjeves! Han avvebner alle. All mistro blir til åndeløs spenning, og de mest nøkterne forretningsfolk vinner sin barnetro tilbake og sier høit: Han der kan virkelig trylle! Et strålende eksempel på hvad man kan opnå, når talemåten „årelang, hård trening" blir tatt alvorlig. Og Marvelli er virkelig en mann med stor ærgjerrighet. Han trener daglig. Og enda bedre: i sitt eget laboratorium arbeider han som stille forsker på sin tryllekunst. Men når også hans ytre liv ligger foran oss uten hemmeligheter — en almindelig mann — står han som „tryllekunstner" til og med i Berlins telefonkatalog, så helt ufarlig er han vel allikevel ikke! Fremfor alt ser de andre tryllekunstnere skjevt til ham. De vilde også gjerne kunne det så godt som han — men dessverre! Så lettvint er det ikke å beseire en „klassiker"! Hans fingerferdighet er eventyrlig. På scenen virker han elegant og charmerende. Han trylle uten fremmed hjelp og i hans jakke er ganske sikkert ikke noen kaniner — for ikke i noen forestilling lar han en eneste dukke frem eller forsvinne. Marvelli er nettop en moderne magiker. Små tricks gir han sig slett ikke av med. Hans ry står fast som granitt for alle — store som små barn.

Mesteren i sitt laboratorium! Hvert ord om han vil si på scenen, hører han hjemme samvittighetsfullt på grammofonen

Hans mest hemmelighetsfulle trick: I en pose som han på scenen ruller av avispapir, heller han en kanne vann, så ruller han posen op . . . og ikke en dråpe vann er igjen der!

Fortsatt fra side 21

Den nuværende krigs betydning og forløp

Tilintetgjørelsesslaget i Flandern og Artois

den tyske hærgruppe B gikk så en sterk panseravdeling under general von Kleist i spissen for infanteridivisjonene. I egnen ved Neufchateau fikk han den første føling med franskmennene. En lett mekanisert divisjon av disse var, til tross for flere måneders forberedelser for innmarsjen hit fra egnen ved Charleville, ikke kommet lenger fremover og led nu et nederlag. De hurtige tyske styrker fulgte de slagne i retning av Sedan. Foran dem lå her forlengelsen av Maginot-linjen, som oprinnelig bare nådde til egnen ved Montmédy og som i de siste to år var ført langs grensen til Kanalen. Under fremmarsjen svinget nu den venstre tyske fløi inn her og støtte på Maginot-linjen overalt. Mellem egnen ved Montmédy og Mosel nøide general Busch's armé sig med å ta i besittelse fremskutte stillinger så som Longwy og den vestligste pansergruppe i den gamle del av linjen. Allerede om eftermiddagen den 13. mai brøt imidlertid general von Kleist's tropper inn mellem 2. og 9. franske armé ved Sedan. Infanteridivisjoner fulgte hurtig efter og utvidet den 14. mai gjennembruddet med det resultat at der allerede den 15. var en stor åpning mellem de to franske arméer. Man hadde således ike bare i løpet av korteste frist overvunnet grensebefestningene, hvilket av franskmennene hadde været ansett for umulig, men dermed virkelig gjort det mest avgjørende skritt i operasjonen. Også på andre steder i retning fra Maas til syd for Namur hadde tyskerne efter den 13. mai vunnet brohoder på venstre Maas-bredd, mot hvilke franske motangrep viste sig resultatløse. Her lokket således det store gjennembrudd med efterfølgende frontalangrep til omklamring, og til og med på det gunstigste sted. For dersom det her blev ført frem mot havet, var ikke bare de belgiske, men også de franske arméer av hærgruppen Billotte som var ilet dem til hjelp, samt det britiske armékorps berøvet forbindelsen med det indre Frankrike.

Vestmaktenes ledelse var riktignok klar over betydningen av dette innfallssted. Den øverstbefalende for 9. armé, general Corap, var det første offer for dette nederlag og blev avløst av lederen for den 7. armé, general Giraud. Dessuten fikk den tilbakeholdte overkommando for den 6. armé under general Touchon i opdrag å fylle ut åpningen, og den venstre fløi av den 2. armé foretok et angrep fra syd mot de tyskere, som var brutt inn ved Sedan. Dette falt dog ikke heldig ut. Tyskerne avverget det i egnen ved Etonne. General Touchon's tropper kom imidlertid for sent til det truede sted, så meget mer som de tyske flyvere gjennem sine angrep stadig gjorde ufarbare de jernbaner som blev benyttet av disse tropper. Gjennem den åpning som ved ytterligere tyske angrep blev utvidet stadig mere mot nord, strømmet de hurtige tyske styrker med stor fart inn i det indre av Frankrike, mens efterfølgende infanteridivisjoner under ytterste anspennelse dekket dem mot syd.

Det nedslående inntrykk, som disse tildragelser forårsaket, førte til en omdannelse av den franske regjering. Den 18. mai måtte forsvarsminister Daladier forlate sitt embede, og to dager efter fulgte ennu en forandring i ministeriet Reynaud, Denne mann, som gikk inn for den intimeste forbindelse med England, beholdt presidiet ved siden av forsvarsministeriet, men overdro visepresidentskapet til den tidligere „seierherre fra Verdun", den 84-årige marskalk Pétain. Til øverstbefalende for forsvarsmakten blev utnevnt Gamelins forgjenger som generalstabssjef, general Weygand, der allerede for fem år siden, efter nådd aldersgrense, hadde gått ut av aktiv tjeneste og som hadde hatt overkommandoen i det nære østen. Den offentlige mening så i ham representanten for en mer energisk krigsførsel. Marskalk Foch's elev og hjelper var allerede tiltenkt en stor opgave ved gjennemførelsen av Frankrikes Balkan-planer. Nu skulde han bli landets redningsmann. Ennu syntes der å være full overensstemmelse mellem Frankrike og England. Også i England var representanten for „en krigsførsel til det ytterste", Churchill, trådt i spissen for et nydannet ministerium med de mest vidtgående fullmakter. Den begynnende nød hadde tilsynelatende sveiset vestmaktene ennu mer sammen.

Men i virkeligheten hadde forbundet fått en knekk, for situasjonen utviklet sig stadig mer til fordel for tyskerne, takket være deres forholdsregler. De gikk stadig fienden på klingen på den nordlige del av operasjonsområdet. Øiene på Zeeland var hurtig renset. Man trengte frem mot Antwerpen, hvor foruten belgiere også den 7. franske armé befant sig. I Dyle-stillingen, som førte derfra over Mecheln-Løwen i retning av Namur, hadde britene, som bare var nådd hertil, og den 1. franske armé optatt belgierne. Like før hadde det franske kavalerikorps, som rykket frem nord for Namur, lidd et alvorlig nederlag i et panserslag. Når en del av festningsverkene ved Namur holdt sig ennu noen dager, så var det uten betydning, fordi tyskerne også syd for festningen var under videre fremrykning mot vest. At den tyske fremrykning bare forbigående stanset ved de fiendtlige stillinger ved Dyle og mellem Sombre og den franske grense, var kun gunstig for operasjonens samlede utfall. For de allierte blev her bare holdt fast, mens gjennembruddet med uhyggelig fart fullførtes i Nordfrankrike. De forut ilende tyske panserformasjoner kom her inn i et terreng, som ikke bare var gunstig for deres anvendelse, men som også viste sig å være fri for sterkere fiendtlige styrker. Man var kommet inn i området for armégruppen Billotte's bakre forbindelseslinjer. Det lettet de hurtige tyske avdelingers fremstormen over St. Quentin og Amens til Somme-munningen som de nådde den 20. mai ved Abbéville. Men med denne fremdriving av en spiss kile mot kysten kunde det i lengden

Fortsettes side 43

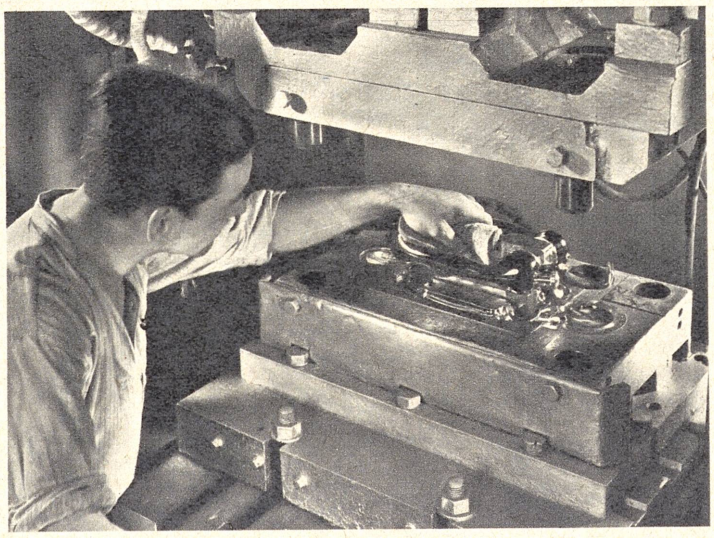
Tekniske forbedringer ved hjelp av nye verkstoffer

I elektroteknikken med dens raske og mangesidige utvikling på alle områder har press-stoffet fort vunnet frem blant alle nye verkstoffer. Man fant at det var et middel hvormed man teknisk kunde opnå særlig hensiktsmessige og formvakre løsninger.
Den nye Siemens-telefon nr. 36 kan her gjelde som mønstereksempel. Alle deler som man ved bruken kommer i berøring med, er presset av isolerstoff. Kassen og nummerskiven kunde derved hver lages av et stykke. Dette fordrer ikke noe efterarbeid og forenkler således fremstillingen vesentlig. For håndapparatets vedkommende førte press-stoffremstillingen til en særlig verdifull forenkling. Håndapparatet selv består likeledes av et stykke. Vindingene for dekslene, som fester mikrofon og hører, blir også presset med det samme. Dekslene kan på denne måten skrues av og på med hånden, så at utvekslingen lett kan foretas uten verktøi: Ved hjelp av press-stoffet kunde man gi håndapparatet den enkle form, som man efter 5000 målinger av de forskjelligste hodeformer fant å være den beste. Derved passer den 98 av 100 forbrukere som efter mål. Man kan snakke slik inn i mikrofonen at støi i værelset i stor utstrekning dempes, men ordene allikevel blir godt opfanget.

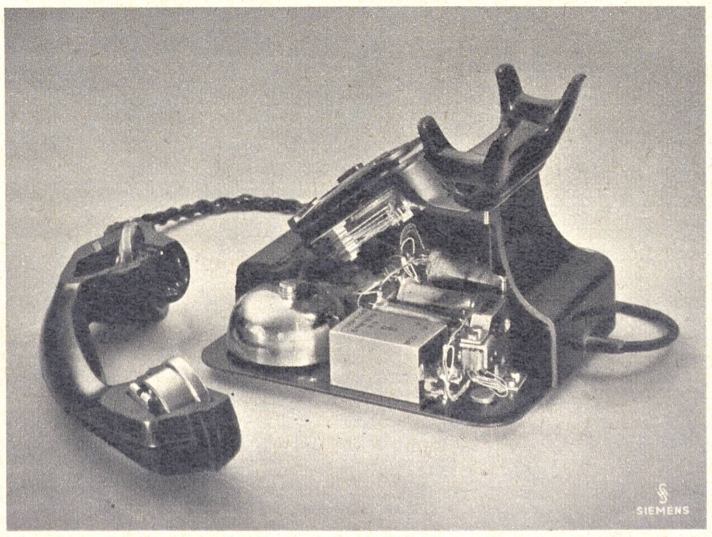
Også for fabrikkbenyttelser, hvor telefonen ofte er utsatt for uriktig behandling, har press-stoffet vist sig å være helt ypperlig. Håndapparatets mekaniske styrke blir fastslått ved en særlig prøve, hvor det blir belastet på midten med en vekt av 180 kg. Denne last er høiere enn 2 menneskers gjennemsnittsvekt.

Siemens Telefonens vekt kunde gjøres enda mindre, hvis apparatet da allikevel kunde stå godt på bordet.

Slik lyktes det å finne en helt ny form for Siemens-telefonen ved uten fordom å bruke dette nye verkstoff. Denne form blev i sin egenart mønster for den moderne telefon.
Lignende eksempler kan anføres fra fjernmeldings- og måleteknikken, fra fremstilling av mindre apparater og strømbrytere, fra installasjons- og kabelteknikken og fra mange andre områder, hvor press-stoffet for en stor del har bidratt til tekniske fremskritt, og idag er det et alminnelig anerkjent verdifullt materiale.

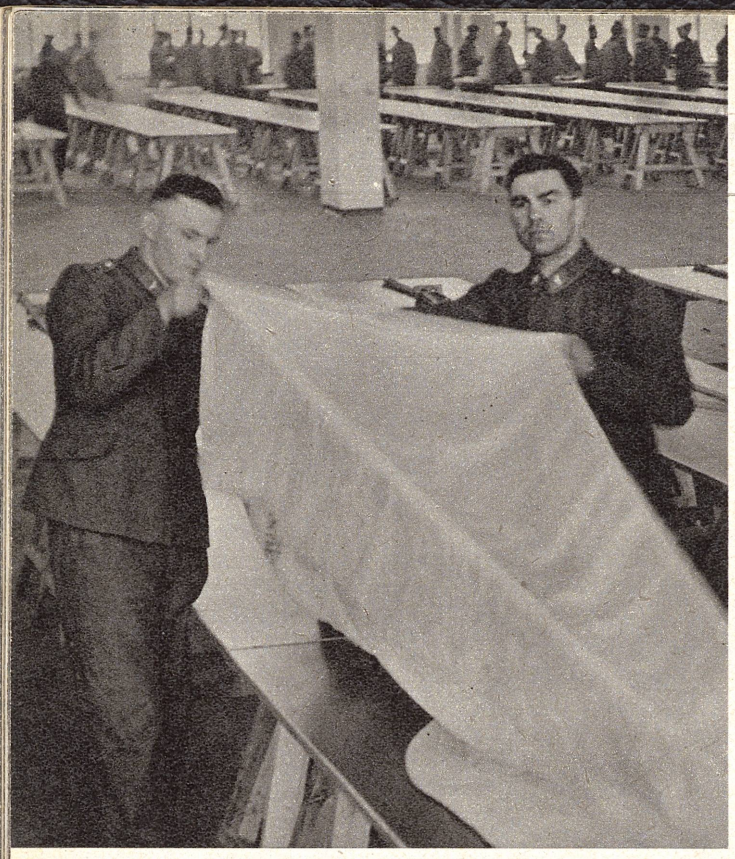
Håndapparatet for den nye Siemens-telefon blir tatt ut av høitrykkpress. 2 håndapparater blir presset på samme tid.

De telefondeler av den nye Siemens-telefon som er laget av press-stoff er lette å kjenne igjen.

Fallskjerm-jeger

Max Schmeling

Fallskjermjeger Schmeling ved pakkebordet: Fallskjermene blir mellem utsprangene forskriftsmessig lagt sammen på meterlange bord — en kunst som forutsetter daglig øvelse

Schmeling er fløimann i sitt kompani! Der er gitt ordre til „en omgang tromme ild!": Jegerne gjør knebøining og slår sig på lårene, et probat middel til å bli varm

Ved et tysk fallskjermjegerregiment gjør en mann, som hele verden kjenner, tjeneste: Max Schmeling. Han er bekjent som en fighter av høieste klasse. I bokseringen har han lagt for dagen den forening av mot, kraft og åndelig konsentrasjon som hører til en boksemesters vesen. Som sportsmann vant han alle verdens upartiske sportsentusiasters sympati.

Da krigen brøt ut hadde Max Schmeling, som da var 34 år, like som nesten alle tyske menn av hans årgang, ennu ikke hatt noen anledning til en militær utdannelse. Da han var i rekruttalderen hadde Tyskland ennu ikke vunnet tilbake retten til alminnelig verneplikt. På den tid da Adolf Hitler gjenga den tyske nasjon et fritt folks rett til forsvar var Max Schmeling bokser av internasjonal klasse og sto midt oppe i sitt erhvervs plikter. „Ulan" som man kalte Schmeling i Amerika, måtte derfor gi avkall på sitt ønske om frivillig å gjennemgå den militære utdannelse i den unge forsvarsmakt. Men av natur var Schmeling dog alltid soldat.

Det vet man når man nu ser ham som fallskjermjeger i luftvåpnets blågrå trøie med de gule kravefelter. Han har en stram holdning, kort og militært kommer hans svar når en offiser spør ham om noe. Schmeling er idag intet annet enn så mange andre tyskere: en av riksmarskalkens fallskjermjegere. Han vil heller ikke være noe annet.

Hans stolthet over troppen sin kan man lese av hans likesom av alle hans kameraters ansikt. Sine utsprang fra transportmaskinen har han gjort feilfritt. Da han er høiere enn sine kamerater i kompaniet, er han høire fløimann i høire geledd, efter hvilken de andre retter sig inn. Han springer helst også som første mann ut av transportmaskinen.

Efter springet: Max Schmeling med kamerater på vei til opstillingsplassen. Under armen bærer han den sammenrullede fallskjerm, hans kamerat til høire sekken

Slik som verden ennu aldri så ham: Max Schmeling, tysk boksemester i tungvekt som fallskjermjeger

Allerede i mange måneder har Max Schmeling gjort tjeneste blant fallskjermjegerne, men ikke mange har visst om det. „Hvorfor, sier jegeren Schmeling, skal man gjøre vesen av en selvfølgelig sak?" Tysk soldaterliv og stjernevesen har intet med hverandre å gjøre.

Som alle tyske fallskjermjegere har også Max Schmeling meldt sig frivillig til fallskjermjegertroppen. Optagelsen blev ikke gjort lett for ham. Han hadde overskredet aldersgrensen for mannskapsreserven. Dertil hadde han en forkrøplet finger: et uheld i guttedagene hadde hatt en seneforkortelse til følge. Han kunde riktignok bokse med knyttet neve, men for den militære tjeneste med våpen var han uduelig. Schmelings vilje bokset alle hindringer til side. Overfor ordet „for gammel" førte han i marken sine prestasjoner som bokser. Dette argument blev godtatt, og hans anmeldelse som frivillig antatt. Da han hadde opnådd dette, gikk han til en spesialist og lot sin hånd operere. Med fare for aldri å kunne bokse mer lot han foreta et komplisert senesnitt. Det lyktes kirurgen å få rettet ut fingeren som hadde været kroket siden Schmelings tiende år. Således blev det mulig for Schmeling å gjøre tjeneste med våpen. I mellemtiden har han fullført sin utdannelse hos fallskjermjegerne og på en mønsterverdig måte gjort alle foreskrevne utsprang fra flyet. Nu venter han, som alle hans kamerater, på å bli satt inn mot fienden.

„Jeg meldte mig hos fallskjermjegerne, sier Schmeling, fordi jeg var bokser. I bokseringen lærte jeg meget av det som nettop en fallskjermjeger må ha: indre disiplin og lydighet mot hjertets befaling. I ringen, like så litt som ved fallskjermutsprang, kan ingen hjelpe en. Det er ikke lett å tre innenfor tauene ett eller annet sted i utlandet når tusener møter en bokser fra et annet folk bare med fiendtlige følelser. Her lærer man det som også en fallskjermjeger behøver: bare å stole på sig selv."

Med disse ord sier Schmeling klart ut han ikke gikk til fallskjermjegerne bare for fallskjermutsprangets oplevelses skyld, men også for den militære kampinnsats efter landingen. Også for ham,

som for alle hans kamerater, er utspranget bare det siste trinn av lufttransporten til fienden. Fallskjermjegere er soldater, ikke artister.

„Utspranget", sier Schmeling, „må alltid lykkes når det blir utført i overensstemmelse med forskriftene. Til dette blir fallskjermjegeren utdannet. Overvinnelsen av de indre hemninger ved det første utsprang i lufttrummet betinger mot. Det forutsetter man er til stede hos enhver tysk soldat. Men derefter kommer den ubeskrivelige herlige oplevelse under den dalende sveving i luftrummet. Det er som å bli født sjelelig på ny: legeme og sjel svinger som i en frihetsrus. Under det første utsprang jodlet mine kamerater og jeg i begeistring til hverandre. Under det neste utsprang opførte vi oss alle allerede sakligere, passet på vår egen kroppsholdning, som blev bedømt av vår utsprangslærer nede på jorden. Således forberedte vi oss på å ta jorden og forholde oss riktig under landingen.

Således springer tyske fallskjermjegere også midt inn i den hårdeste militære kamp. Personlig ærgjerrighet eller trang til å opnå berømmelse eller endog eventyrlyst og sensasjonshunger leder ingen tysk mann som blir soldat. Bare pliktfølelse og trofasthet overfor folk og Fører bestemmer hans handlemåte. Når det her blev omtalt en av millioner tyske soldater som skjebne og egne prestasjoner skaffet verdensry, så skjedde det for ved dennes ene eksempel å bevise hva som gjelder for alle tyske soldater. I fredstid har Max Schmeling vist sig som en fair fighter i bokseringen. Under krigen trådte han uten ophevelser inn på den plass i den tyske våpenfront, hvor man har bruk for soldater med slike egenskaper — han blev fallskjermjeger.

Fallskjermjeger Schmeling springer ut! Helst springer han som første mann ut av transportflyet (ovenfor), støter fra som fra stupebrettet i et svømmebaseng og svever få sekunder senere med utfoldet fallskjerm mot jorden (til høire). Under landingen gjør jegeren den foreskrevne kollbøtte (nedenfor) for å komme sig på fote igjen og unna den sammenfallende fallskjerm

På en av de store snekledde vidder i Warthegau holder der en lang rekke med jaktvogner. Hundene bjeffer glade i været, jaktbørsene klirrer mot hinannen, et klingende fanfaresignal lyder gjennem den frostklare luft

Åtte nasjoner på harejakt

Utenlandske journalister på en besiktigelsesreise gjennem det tidligere Polen, er av riksstattholderen innbudt til drivjakt. På samlingsstedet venter de på at den muntre jakt skal begynne

Riksstattholder Greiser, som hadde innbudt de utenlandske journalister til jakt efter opfordring av lederen for utenlandspresse-avdelingen i ministeriet for folkeoplysning og propaganda, ministerialdirigent prof. dr. Karl Bøhmer

Dr. Segala, representanten for „Corriere della Sera" i Berlin, er en gammel erfaren jeger og det ga resultatet i hans skuddfelt bevis på

„Jeg har aldri hatt et gevær i hånden før", sa Louis P. Lochner fra „Associated Press". Han har i hele sitt liv bare vært på jakt efter nyheter. Men han fryder sig over det muntre liv omkring ham

Den japanske korrespondent i Berlin, Teramura, og señor del Campo Argüelles fra „Solidaridad Nacional" Barcelona, var de jegere som hadde de beste skudd. Selv på en avstand av 130 meter traff de sine ofre

„Det er altså patronene?" spør Ernst Lemmer, „Pester Lloyd"s Berliner korrespondent. „Og hvorledes gjør man det, når man skal skyte med dem?" Til tross for sin uerfarenhet nedla han en hare og hans glede derover var ikke liten

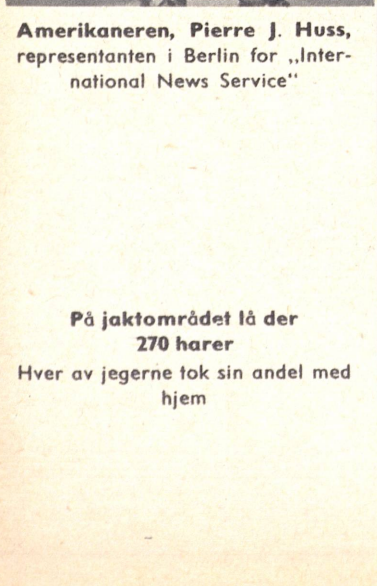

Ivan Filipoff fra det sovjetrussiske „Tass". Han ga ved jaktens begynnelse tilkjenne at han var en ren nybegynner. Hans første fulltreffer kunde jo gå for å være et slumpetreff. Men da han efter den første hare skjøt både nummer to og tre, og så kom helt op til tretten stykker, var han jo avsløret som en øvet og sikker jeger

De to representanter for Sverige, Svanström og Gunnar Pihl. De gjorde det bra i landskampen. Frem for alt gledet de sig over den friske luft og den dype sne som minnet dem om deres hjemland

Amerikaneren, Pierre J. Huss, representanten i Berlin for „International News Service"

På jaktområdet lå der 270 harer

Hver av jegerne tok sin andel med hjem

Det ubøielige prinsipp

Nei, den er ikke sammenleggbar. Den adlyder kun sin egen lov, det "ubøielige prinsipp". Et veloverveiet avkall på en enkelthet som er likegyldig for selve fotograferingen, opnådde en eksempelgivende presisjon.

Rolleiflex og Rolleicord er uopslitelige. Deres fabrikknye presisjon blir bestående tross sterkeste utnyttelse. De er alltid klar til å "skyte". Rollei-presisjonen er et begrep og er dessuten en prinsipiell forutsetning for skarpe optagelser med et lyssterkt objektiv.

Kan et tall bevise?

400,000

amatører, som utallige ganger har opnådd første premie, har hittil bekjent sig til Rollei.

Rolleiflex
Rolleicord

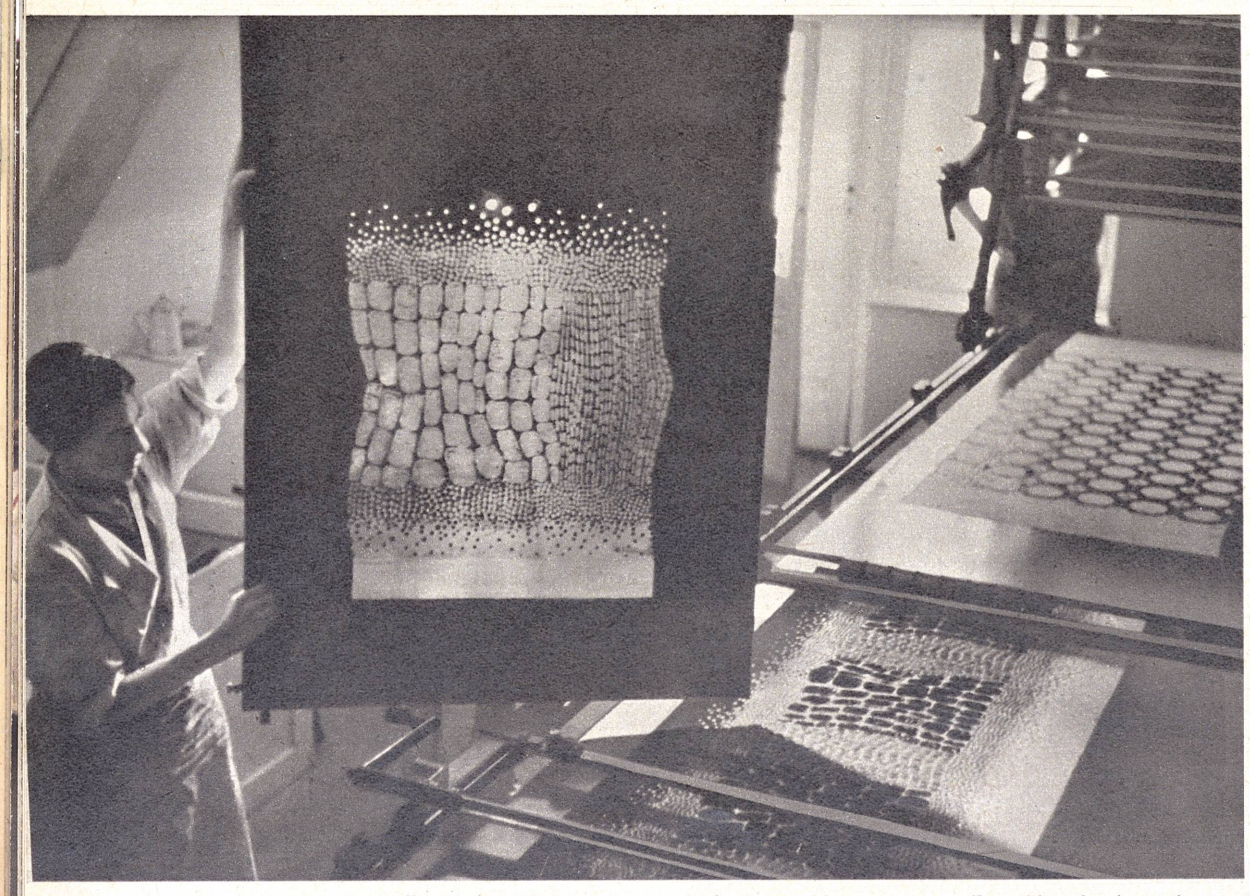
FRANKE & HEIDECKE / BRAUNSCHWEIG

Ethvert stoffmønsters tilblivelse begynner med tegneutkastet. Hvis det funne motiv er nytt og godt, blir de beste farvesammensetninger forsøkt, til den lille skissen endelig blir tegnet om til det egentlige mønster

Moderne „fé"arbeid: Overføringen av et mønsters forskjellige farvesjablonger foregår på den nye lystekniske måte. Hver sjablong blir nøiaktig prøvet og korrigert så de stemmer med mønsterets øvrige sjablonger

Et lite tryllekjøkken: i stofftrykkeriet. Forrest en av de ferdige sjablonger som stoffene blir påtrykt med

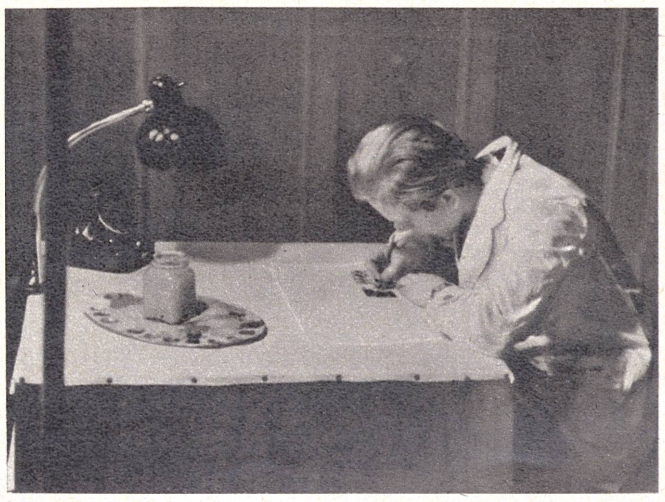

Flittig

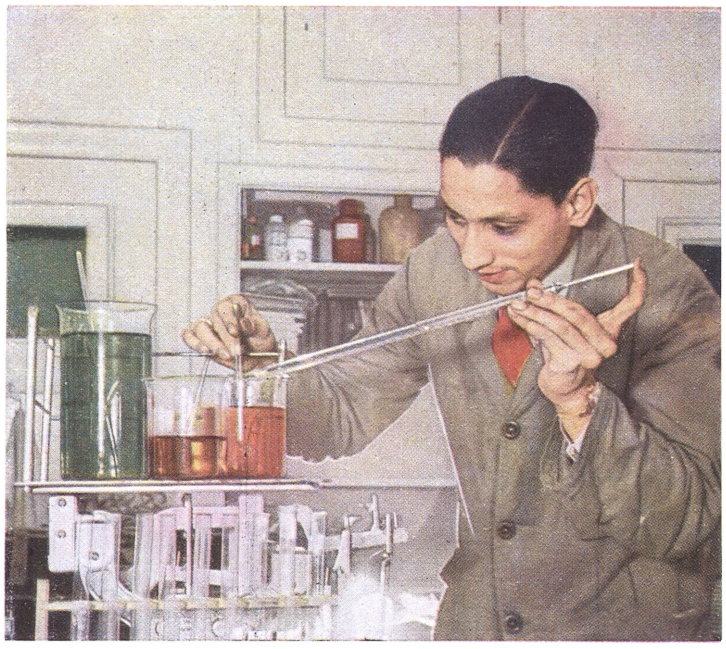
I „Det tyske moteinstitutts manufaktur," som særlig tar sig av det moderne kunstneriske stofftrykk, blir også de kunstneriske fremtidige medarbeidere for tekstil - industrien oplært. Den hvite arbeidskittelen blir båret med leende verdighet av dc forhåpningsfulle unge mennesker (Bilde øverst.)

Fru Maria May, lederen av instituttet, (til venstre) viser i en „mote-nyhetstjeneste" de beste motetegneres skapende evne og tegninger. Farveprøver og originalstoffer fullstendiggjør de månedlige ideer

Noe helt nytt: en flittig „dørvokter"! Ved inngangen til instituttet må det naturligvis være noen som kan vise de besøkende vei — men istedenfor en mutt dørvokter har de yngste elever avvekslende denne „jobben". For ikke å tape tid tar de sitt arbeid med

En eksotisk gjest: en indier, som her lærer stofftrykk-kunsten fra grunnen av. Bildet til høire: en mote-utlært medarbeider ved sammensetningen av farvekartet for den nye sesong. Nederst: Elever ved sine nye stoffer

som biene

I „Det tyske mote-institutts manufaktur" i Berlin arbeider man flittig som bier. Hele mote-utførelsen av stoff-utkastene får herfra sine impulser. Retningen og innfall, som ikke er avhengig av noe diktat, blir virkeliggjort i en vedvarende utveksling av ideer mellem tekstilkunstnere og moteskapere. Unge, begavete mennesker får under-visning. I fabrikasjons-bedriften selv, som er utstyrt med de mest moderne tekniske hjelpemidler, kan man følge hver fase i fremstillingen fra utkastet til det ferdige stofftrykk. Fabrikken opfordrer også frie kunstnere til å delta. En „mote-nyhetstjeneste" bringer forøvrig hver måned impuls-ser og forslag for moteindustrien

*

Vesuv rører på sig

Under lavamassene som strømmer nedover dalen:

En glødende ildstrøm på 1000 graders varme

Den flytende kjerne i vår jord synes igjen å være kommet i oprør i egnen om Neapel. Et for høit trykk av gaser presser den glødende masse innenfra op mot jordskorpen. I Vesuvs kraterkanaler blir den trykket høit op og kommer her støtvis frem i dagen. En flere meter bred lavastrøm veltet langsomt nedover fjellsiden, har alt nådd fjellveien og gjort den ufremkommelig og rykker nu frem mot dalsøkket. (Bilde til venstre.) Om natten kan man se glødeilden på lang avstand. Kommer man nærmere, hører man den også. Knitrende som isflak skyver lavastykkene sig forover, og sten som er blitt flytende, koker frem av jordens skjød. Man må holde sig 5 skritt borte, ellers blir det for varmt. Kaster man en avis ditbort, brenner den i samme øieblikk op i lys lue. (Bilde øverst)

Lederen av Vesuv-observatoriet under en kontrollgang i nærheten av krateret. Lavamassens fremrykning blir omhyggelig holdt øie med. Fare for landsbyer og marker er det ikke foreløbig. Det første dalsøkk ligger beskyttende foran og demmer enda op for lavastrømmen

Et vitne fra den store Vesuvkatastrofe i år 79

For nesten 2000 år siden blev dette hode begravet. Nu er det igjen kommet frem i dagens lys fra den 16 m. dype lava som dengang begravet byene Pompeji og Herculaneum

Et slam-krater

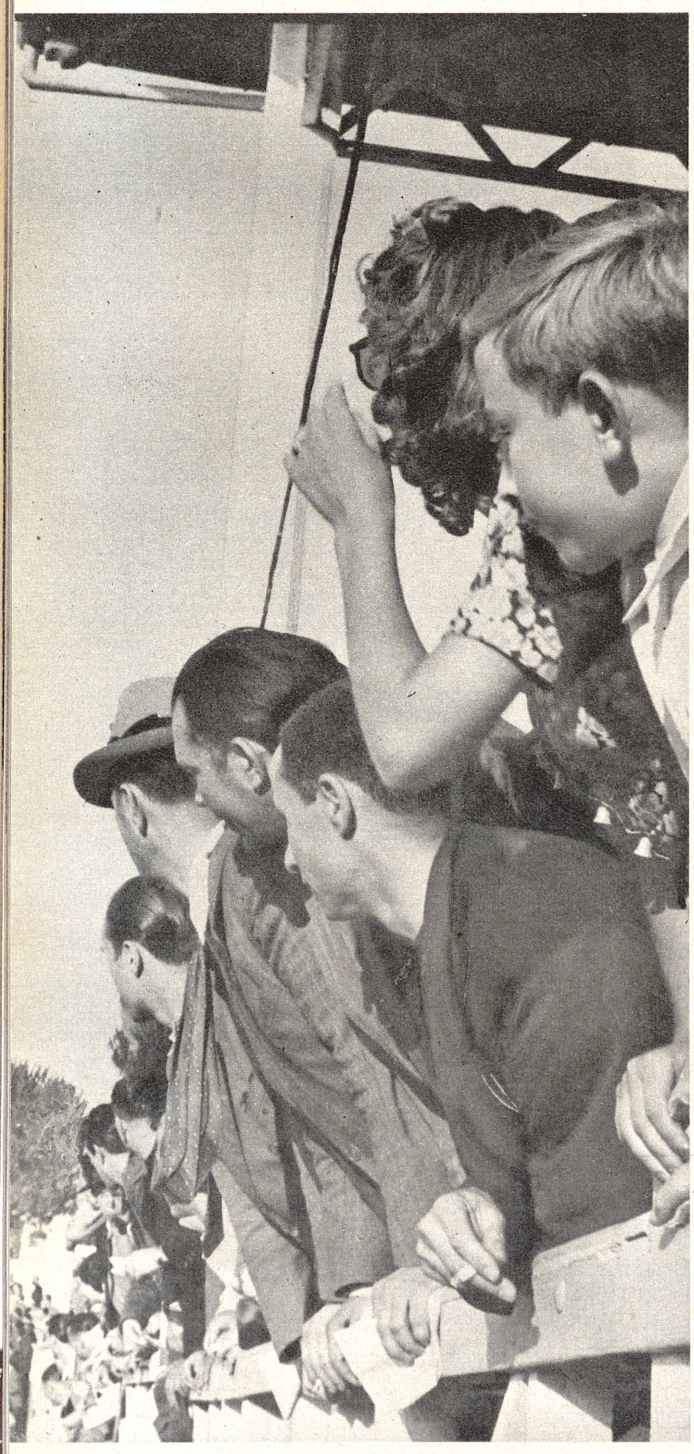
I uminnelige tider koker og gurgler det derinne i slammet. Aldri stilner den energi som beveger det, aldri synker dets temperatur. Hvorfra kommer denne kraft, som ødsles her?

Fotos: Kenneweg

Kameraet forteller:

Nerver på bristepunktet . . .

Menneskemassene står tett som sild i tønne. På tribunene strekker man hals, stirrer, tar efter pusten . . . Nu, nu! Et eneste skrik bryter frem på alles lepper, og med et rykk vender alle hoder sig. Skrekk og jagende angst får hjertene til å hamre, og allikevel opgir ikke en eneste håpet ennu! Hva ser disse moennesker? Hvilket skuespill kan det være som er i stand til å rive med slik, til å pirre nervene deres i en sådan grad . . .?

Jo—det er siste runde i et myndeløp! Den spennende begivenhet foregår i Italia, og tilskuerne følger hver fase i løpet med lidenskap og ekte sydlandsk temperament

Fotos: PK. Kenneweg

Foto: Kenneweg (PK)

Fortsatt fra side 33

Den nuværende krigs betydning og forløp

Tilintetgjørelsesslaget i Flandern og Artois

bare opnåes avgjørende resultater dersom de i forveien ilende hurtige avdelinger blev fulgt av så mange infanteridivisjoner at der faktisk blev oprettet en fast mur mellem de alliertes nordhær og det indre Frankrike. Denne fordring stilte de største krav til de tyske troppers marsjdyktighet. De blev opfylt. Mot syd forlenget tyskerne forsvarsstillingen som efter hvert blev utvidet fra Maas over Rethel og egnen ved Laon over Amiens til nedre Somme, mot nord utvidet de gjennembruddet ytterligere, idet de svinget inn mot festningene Maubeuge, Valenciennes og Cambrai. Dyle-stillingen var snart omgått i syd. Med held angrep tyskerne den først i fronten ved Mecheln. Derfor rømmet de allierte ikke bare denne linje, men også Bryssel uten motstand. Det var bare forbigående de tenkte å kunne yte motstand bak Dendre.

Omkring den 20. mai var situasjonen for de allierte under disse omstendigheter ytterst spent. Nordhæren hadde bak sig kun et smalt rum til havet. For hver dag blev dens forsøk på å marsjere mot syd med svake deler av bakre avdelinger fra egnen ved Cambrai og Arras stadig vanskeligere, da tyskerne var i ferd med å sette sig fast der. Der rådet stor forvirring som følge av overraskelsen her i ryggterrenget. Den blev ennu større ved at franskmennene og englenderne hensynsløst krevde kampområdet, også det belgiske, rømmet av sivilbefolkningen. Utallige flyktningeskarer fylte veiene og hindret troppebevegelsene.

Da det franske luftvåpen ubetinget var det tyske underlegent, håpet man på redning først og fremst ved en unnsetning fra syd. Den offentlige mening ventet en sådan av Weygand. Men generalen måtte konstatere at nydannelsen av en armé — under general Frère — som skulde settes op i dette øiemed nord for Paris gikk langsomt for sig. Å trekke tropper ut av de ikke angrepne fronter vanskeliggjordes ved den aktive holdning som den tyske hærgruppe C inntok på de steder av fronten. Jernbanetransportene varte lenge som følge av de tyske luftangrep. Således kunde tyskerne ved Somme, uten å være alvorlig truet, forsterke sin forsvarsfront sydover og danne brohoder syd for elven.

I det øieblikk da en enhetlig ledelse var ubetinget nødvendig inntrådte der endog en splittelse på vestmaktenes side. Forgjeves hadde general Gamelin gjentatte ganger mellem den 15. og 17. mai forlangt full innsats av den britiske luftflåte i slaget. Like efter den 20. mai viste også det første tegn sig på at britene la mindre vekt på en fortsettelse av motstanden enn på å redde sine tropper over til England. Den franske øverstbefalende bega sig to ganger i fly til nordhæren. Resultatet av hans iakttagelser var at bare en samtidig innsats av general Frère mot nord, men fremfor alt også av nordhæren i sydlig retning, kunde sprenge den tyske omklamringsring som holdt på å danne sig. For å nå dette mål utba Weygand sig Churchills tilstedeværelse den 22. mai i det franske hovedkvarter til bestemmelse av de forholdsregler som måtte tas. Frankrikes øverstbefalende fremstillet denne dag situasjonen på følgende måte: På østfronten i nord ved Gent-kanalen sto to franske divisjoner under general Fagalde mot tyskerne. Ved Gent og Schelde, omtrent til Auderarde, sto derefter den belgiske armé under kong Leopold, og så fire britiske divisjoner, bak hvilke ytterligere to lå i reserve ved Lille, og sluttelig den 1. franske armé, som holdt den forlengede Maginot-linje til egnen ved Valenciennes, dekket i syd av kavalerikorpset. I egnen nord for Cambrai hadde den 7. franske armé front mot syd overfor det tyske gjennembrudd. Ved Arras sluttet tre engelske divisjoner sig til denne vestover, forbi hvilke de hurtige tyske avdelinger fortsatte den videre fremmarsj mot Kanalen, hvorefter de begynte å bøie inn mot nord i retning av Boulogne og Calais. Mer enn 40 divisjoner — foruten belgierne — var her under general Blanchard, der var trådt i stedet for general Billotte som var kommet alvorlig tilskade ved en bilulykke, avskåret og ikke i stand til ved egen kraft å slå sig igjennem mot syd. I egnen ved Beauvais hadde general Frère til å begynne med fire divisjoner, de øvrige fire var ennu underveis. Lenger østover bandt allerede sterke tyske styrker generalene Touchon's og Huntziger's franske arméer (6. og 2.) som søkte sammen i retning mot Maas.

Weygand så redningen for nordhæren i et engelsk-fransk angrep som måtte igangsettes den 23. mai, først med otte divisjoner mot linjen Bapaume—Cambrai med samtidig deltagelse av alle flyvere i slaget på jorden. Alle andre stridskrefter av begge hærer, på høire flanke dekket av det franske og belgiske kavalerikorps mot de hurtige tyske styrker som hadde brutt igjennem, skulde så følge i samme retning. Der måtte opnåes kontakt med general Frère som skulde angripe fra syd, og dekningen av ryggen mot øst skulde overtas av den belgiske armé, som general Weygand vilde gi i opdrag å vike ut på Yser-linjen, der skulde forsterkes ved oversvømmelser — en plan som betydde opofrelse til gunst for de allierte.

Allerede om dette hersket der motsatte opfatninger. I den belgiske hærledelses stab vakte forlangendet om nesten helt å rømme det belgiske område motsigelse og den opfatning kom til uttrykk, i tilfelle av at ytterligere tilbaketog var nødvendig, da å fortsette det i retning av Ostende, en plan som likeledes vilde ha ført til en adskillelse fra franskmenn og englenderne der angrep sydover, uten derved å dekke dem i ryggen. General Weygand hadde derfor vendt sig skarpt mot dette. Der var kommet underretning om at kong Leopold, som til å begynne med ikke hadde uttalt sig, allikevel til slutt hadde bestemt sig for å vike i retning av Yser. Dermed syntes faren å være fjernet og drøftelsene den 22. mai å slutte forhåpningsfullt, da Churchill hadde erklært sig enig i Weygands plan.

Fortsettes i neste nummer

Den kjemiske gartner

Av dr. Heinz Graupner

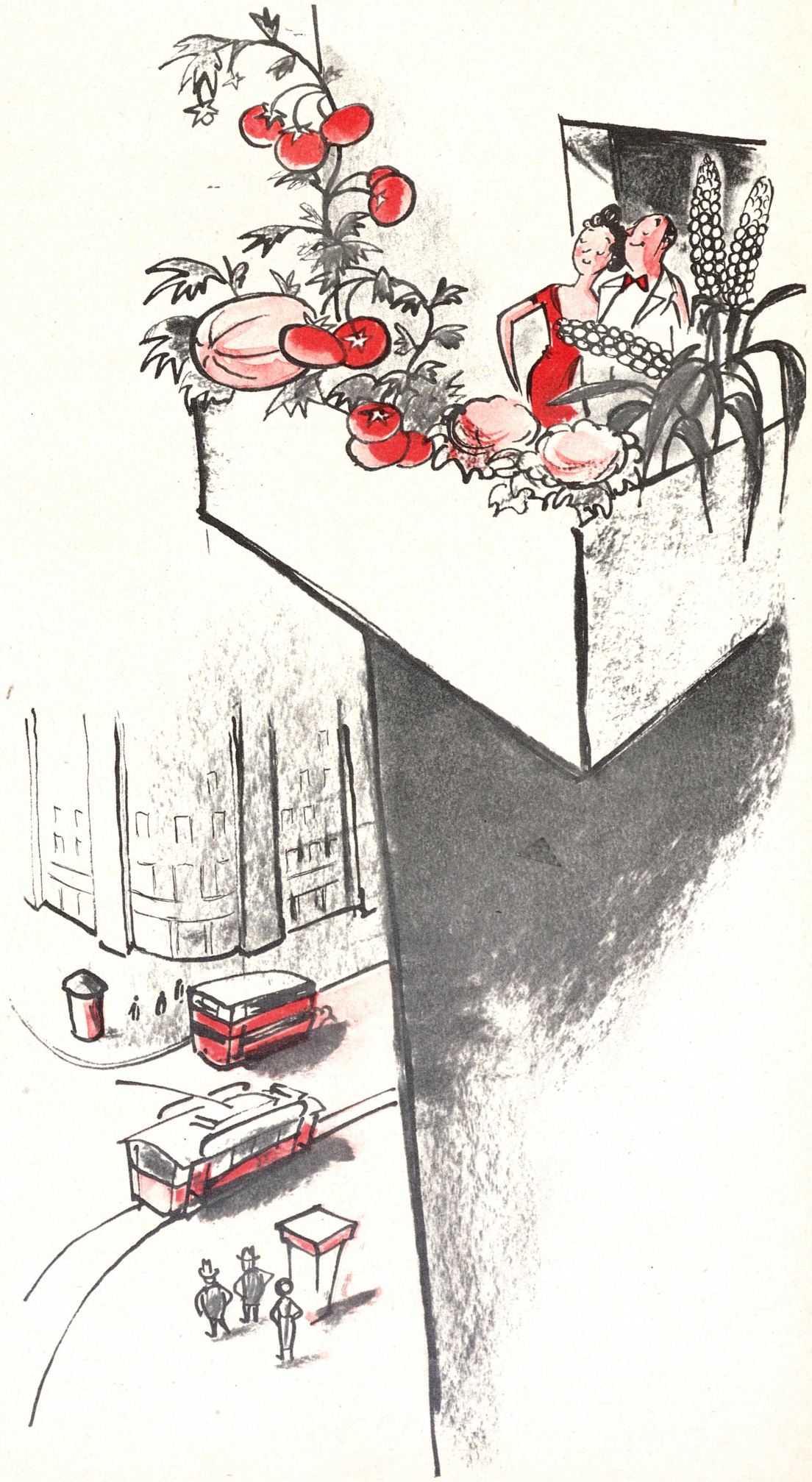
Innhøstning hos Gullivers. Hva vilde De si, hvis De kunde høste tomater i Deres egen have og måtte stå på en stige fordi tomatplantene er blitt 3—4 m. høie?

Hva vilde De si, hvis De kunde høste tomater i Deres egen have og måtte stå på en stige fordi tomatplantene var blitt 3—4 m. høie? Og hvis De i en 10 m² stor have kunde innhøste følgende: 15 kg. tomater, 20 salathoder, 9 kg. bønner, 7 kg. gresskar, 20 kg. mais? De vilde vel kanskje tro at De var i paradis eller i et slags slaraffenland, hvor jo de kosteligste frukter skal falle ned i munden på oss.

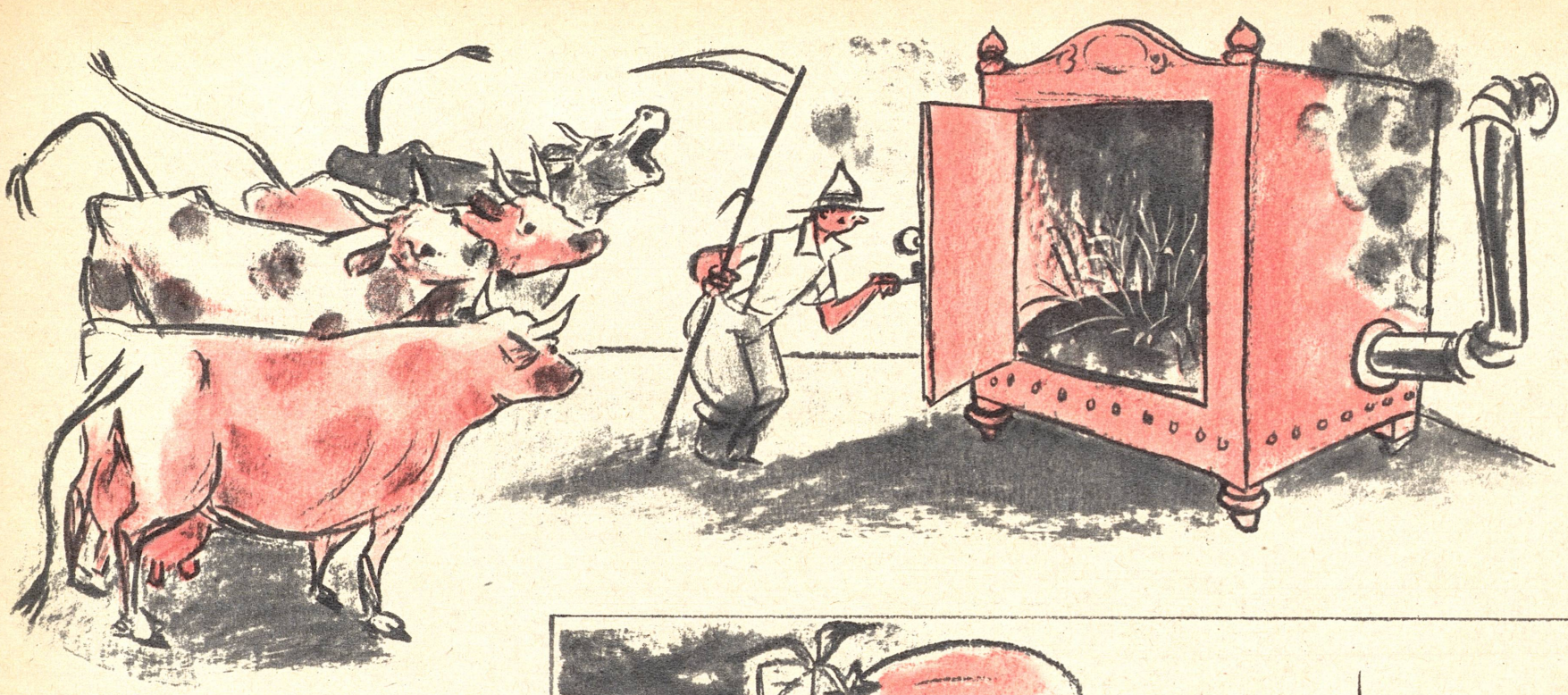
Alt det vi her forteller, er allikevel ikke noen drøm, men virkelighet. Det mest ubegripelige i disse forsøk som alt blir praktisert i Amerika, er at slike rekordhøster uten jord virkelig lykkes, altså egentlig uten plantens livselement. Næringsopløsningen er kommet istedenfor jord; istedenfor gartneren som med barkete never brukte spaden, bearbeider jorden og gir den gjødning, kommer kjemikeren. De største optimister blir rystet over de oplysninger som forteller oss om utfallet av de eksperimenter professor Gerickes fra universitetet i Kalifornia utførte: Høsten 4—10 doblet, vannforbruket redusert til en tiendedel, ingen skader på grunn av tordivler, gnagere, ugress, ingen verkende rygger av å hakke og luke, omkostningene ned til et minimum! Ser det ikke ut som om man har funnet de vises sten? På hver balkong, i hver takhave kan man fullføre gartner-stordåder — og det gjør man allerede på den annen side av havet.

Men hver ting har to sider — vi vil se litt på dem. Problemet å ville dyrke planter i næringsopløsning, er gammelt og har mange, riktignok bare halve løsninger bak sig. En tysker gjorde alt for noen år siden propaganda for en „eng av blikk". I et varmeskap fikk han mais, havre, bygg, lupin og andre frøsorter til å gro, og det ved å bade plantene i en næringsopløsning 2 ganger daglig. Det heldige resultat blev skildret som overveldende. I et 8 m³ stort varmeskap skulde man kunne få fôr til 20 okser, en „innhøstning" skal ha bestått av 200 kg. grønnfor, og det kunde stadig såes og høstes på nytt. Til disse tall knytter man de mest fantastiske beregninger. Et merutbytte av 20 % melk, 15—20 % fett, en vektøkning på 40 % i forhold til den normale foring. Varmeomkostningene var 5 øre pr. dag. De sakkyndige biologer og gårdbrukere har sett nøie på disse tall og måtte fastslå følgende: Et skap forbruker for eksempel årlig 15 000 kg. mais for å frembringe 80 000 kg. grønnfor. På 200 ha. gir den samme såning 10 mill. kg. silomais. Dessuten er det ikke noe sollys i skapet, altså dannes det nesten ikke stivelse i plantene. Kontrollforsøk viste videre at masseformeringen vesentlig beror på vannøkning. Dermed var dødsdommen uttalt over forsøkene.

Stadig videre måtte disse eksperimenter ha opmuntret amerikanerne til nye forsøk. De forandret to kulturbetingelser: de dyrket ikke sine frøsorter i et skap, men i den frie natur eller i veksthus, og de badet ikke sine planter i næringsopløsningen, men lot dem vokse i spesielle „tanks". Over disse er det utspent en netting, hvor sand, treull, torv, aske eller lignende blir lagt. Der må plantene finne

Enhver sin egen gårdbruker. På hver balkong kan man gjøre gartner-stordåder

En eng av. blikk. I et 8 m³ stort varmeskap fikk man fôr til 20 okser

feste, nedover står røttene i den kjemiske næringsopløsning — opover skal de vokse mot dagslyset og bære rik frukt. Hele hemmeligheten ved prosessen er næringsopløsningen. Disse opløsninger er enkle. For bløtt vann blir det f. eks. anbefalt: til 1 liter vann 0.6 gr. primært kaliumfosfat, 2.5 gr. kalsiumnitrat, 1.2 gr. magnesiumsulfat. Dessuten gir man på 4 liter opløsning 1 teskje av en spesialopløsning, som inneholder mangansulfat, jernsulfat, borsyre, kobbersulfat og sinksulfat. Best er det at man lar denne konsentrerte næringsopløsning dryppe ned i kulturtanken, så konsentrasjonen alltid blir lik. Ennvidere sørger en innretning for gjennemluftning for røttenes ånding. Det lyder altsammen litt komplisert, men skal allikevel være svært enkelt. I Amerika blir alle grønnsaker og blomster til avskjæring dyrket på denne måten

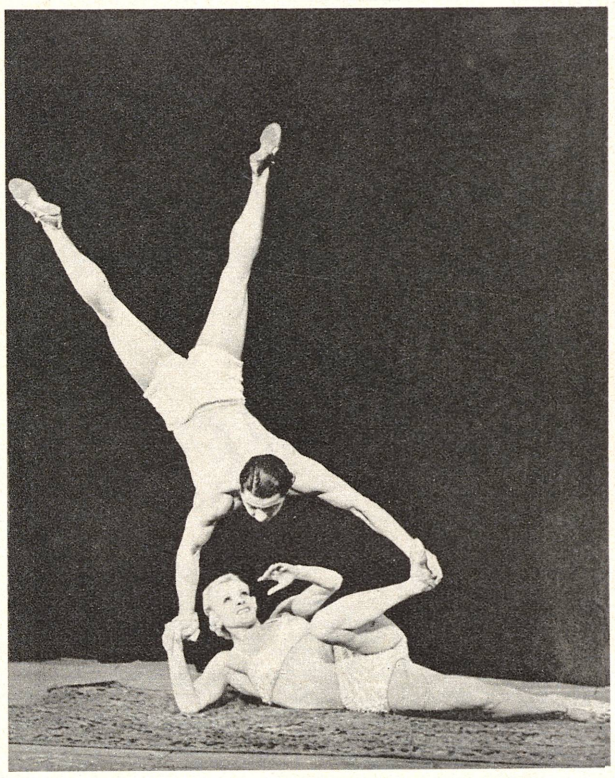
Betyr ikke dette en revolusjon i havedyrkningen og gårdsdriften? Frukt og grønnsaker, ernært med kjemikalier som man kan kjøpe på apoteket for et par øre, vil enhver husmor kunne dyrke uten have, nesten uten arbeid, blomstene koster en ubetydelighet, klærne blir billigere, fordi bomullen vokser ballevis, kanskje også flesket blir billigere, fordi kveget blir lettere å fore ... vi må stanse for ikke å komme ut i grenseløsheten ved dette fremtidsbilde

Tilbake til virkeligheten! Det er virkelig sant at grønnsaker, frukt og blomster ved hjelp av den kjemiske gartner kan dyrkes på liten plass med stort hell. Om fremgangsmåten drevet i stor stil vilde lønne sig og kunne konkurrere med den ellers alminnelige fremgangsmåte, er vel tvilsomt. Men det som er det avgjørende er: den moderne biologiske forskning vet at et par kjemikalier, sol, vann og luft ikke kan gi noen fullverdige planter. Jordens tusen forskjellige sterkt molekylære forbindelser, som virker i humus, klimaet som er i jorden, de virkningsstoffer som jordens naturlige gjødning og råtne kompost gir, og som en „kjemisk gartner" aldri fullt ut kan erstatte, mangler helt. Fremgangsmåten med å dyrke planter uten jord, vil i lengden undergrave plantenes livskraft — vi vil benytte den som hjelp på områder som ikke tillater dyrkning eller for årstider som ikke gir meget grønnsaker, eller for blomster til avskjæring hvor verdien i selve stoffet spiller en underordnet rolle. Jorden vil alltid fordre å bli dyrket i „menneskenes" sved". Det vi trenger for å leve vil aldri den „kjemiske gartner" kunne gi oss.

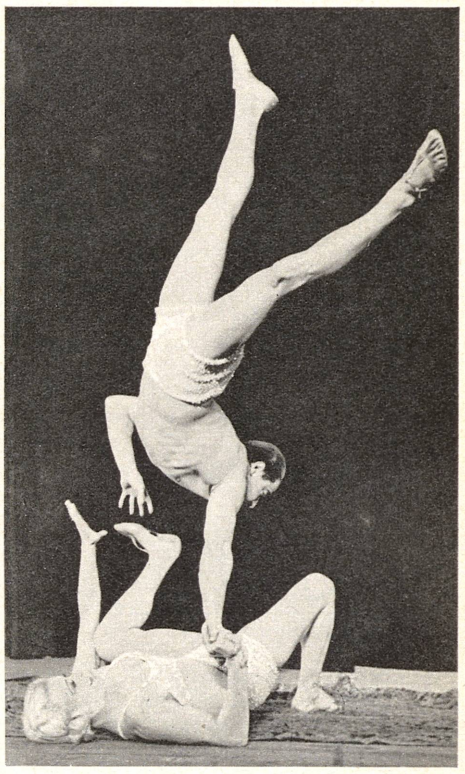
Fremtidens kjemiske gartner. I glassene med næringsoplosning vokser frodig alle sorter planter og gir rikt utbytte

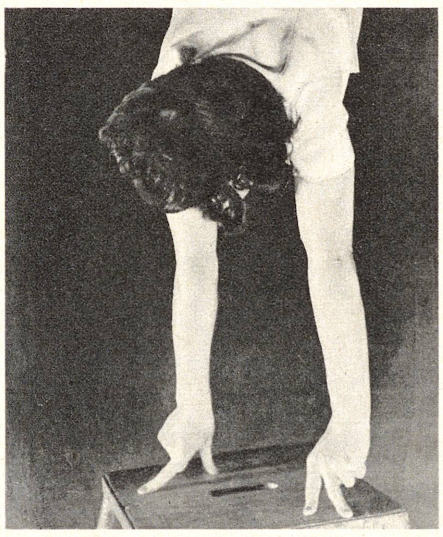
1. Når brekker fingeren? Den brekker overhodet ikke! Denne unge damen henger sig op i den hver dag — hun vet nøie at hennes pekefinger tåler det og hun utnytter sin viden. Det som synes å være et underlig spill, er i virkeligheten disiplinert trening og derfor øver hun sig og så flittig . . .

4. Også dette spill er godt egnet til å sette publikum i sinnsbevegelse og engstelse — men hvad sier lægen? Han følger enda mer spent med, for her er et bevis på anatomiske vissheter!

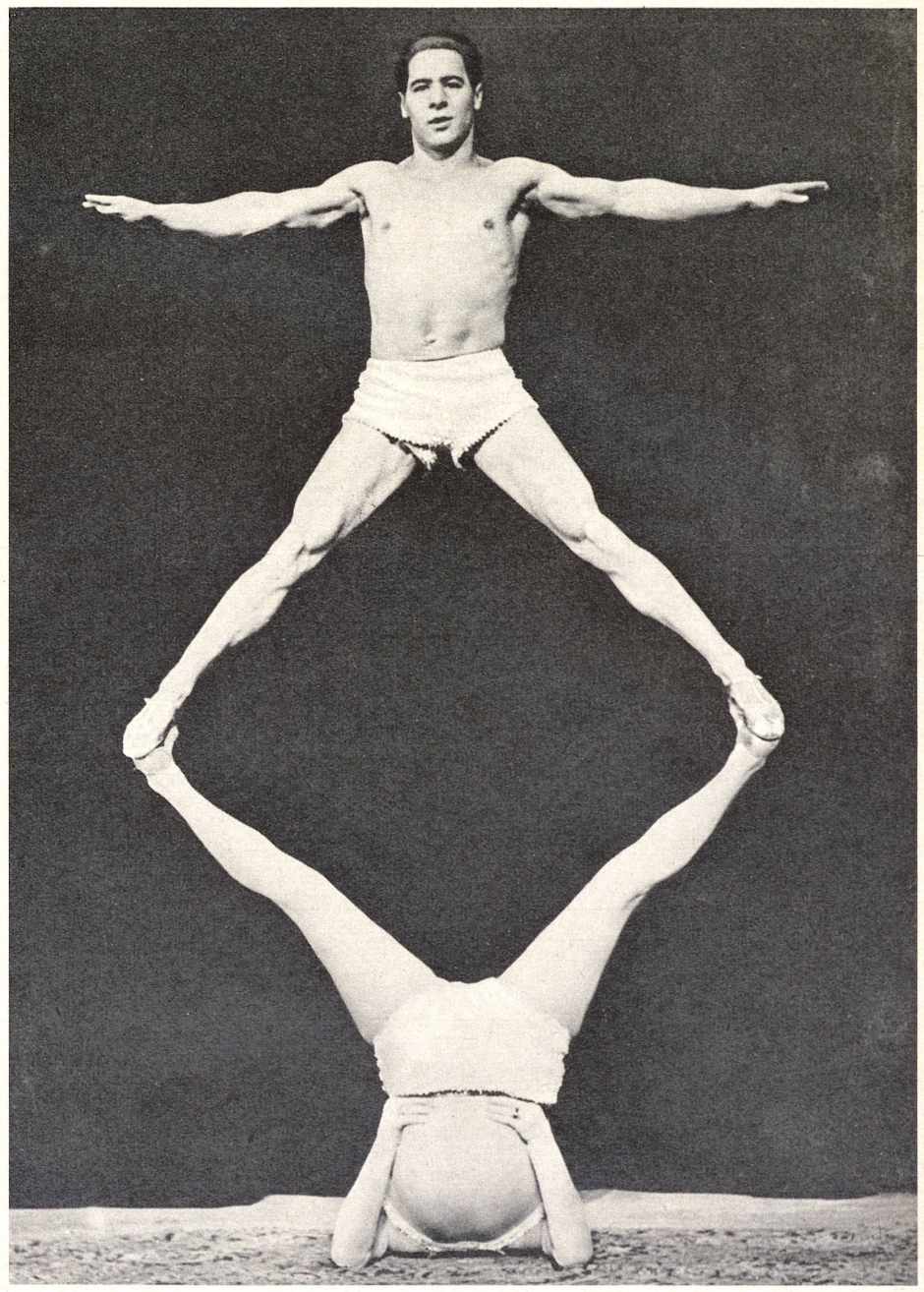

5. Med lekende letthet svinger denne mannen sig op på damens opstrakte fot, og det går — for . . .

. . . 2. å stå på „hendene" — på fingrene! Og slik en tynn fingerknoke bærer mer enn en kvinnelig artists lettvekt. Den får først bruddsteder ved en belastning fra siden på 200 til 250 kg.!

Muskler — sterke som stål? **Sterkere!**

3. Stå på pekefingeren! Det grasiøse bilde forlanger den mest nøiaktige funksjonering av sener og muskler — for først tyngdepunktets rette stilling muliggjør kunststykket. Ved gal belastning av fingeren vilde senene og fingerknokene svikte

. . . 6. senene er firetusen ganger så sterke som stålтråd! Derfor rives ikke damens muskelbånd i stykker ved denne belastning. Ikke-artister vilde allikevel ikke kunne efterligne dette trick. Paret har ved lang øvelse opnådd at de mest utsatte sener og muskelbånd igjen blir avlastet ved egen muskelkraft

Signal nr. 5, 2. årgang, 1. Marsnummer 1941. / Utkommer hver 14 dag / Chefredaktør: Harald Lechenperg, Chefredaktørens stedfortreder Hugo Mösslang / Forlag og trykkning: Deutscher Verlag Berlin SW 68, Kochstr. 22/26 / All rett forbeholdes / All rights reserved / Entered as second-class matter at the Postoffice of New York, N. Y. / Printed in Germany

STÅLFLASKER - VENTILER

Gjennemgangsventiler – Hjörneventiler

for alle slags
komprimerte gasser

som kullsyre, surstoff, kvelstoff, edelgasser, pressluft, vannstoff,
ammoniak, acetyl, klor, fosgen, svovelholdige syrer, klormetyl.

•

Drivgass-spesialmodeller for største ydelser, med kokegass, generatorgass,
Methan, Propan, Butan.

AGEFKO KOHLENSÄURE-WERKE

GESELLSCHAFT MIT BESCHRÄNKTER HAFTUNG

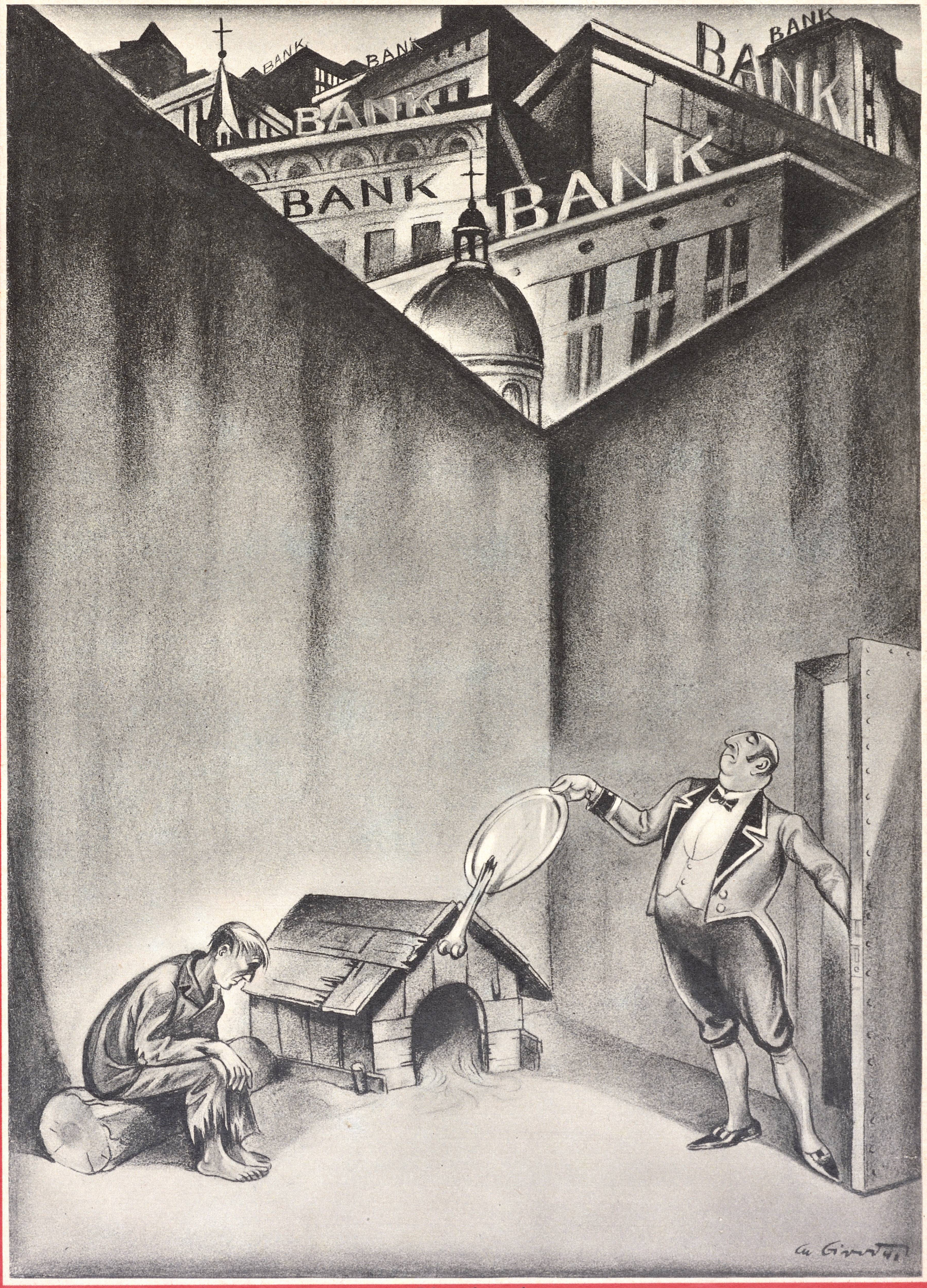
Avdeling Ventil-fabrikk

BERLIN W 62

50 års praksis

Beste verkstedsarbeid og hensiktsmessigste konstruksjoner garanterer størst mulig sikkerhet og billighet i drift for et hvert formål.

Signal

Plutokrati!